

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,
- пуномоћници оштећених, Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Тородоровић,
- оптужени Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис,
- браниоци оптужених, адвокат Здравко Крстић, адвокат Градимир Налић, адвокат Игор Олујић, адвокат Миладин Живановић, адвокат Јасмина Живић, адвокат Бранко Лукић, адвокат Бранко Димић, адвокат Гордана Живановић, адвокат Слободан Живковић, који ће мењати и адвоката Војислава Вукотића и адвоката Милу Јанковић, адвокат Бранислава Фурјановић и адвокат Миодраг Планојевић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес почиње у 9 часова и 48 минута, па се позива оптужени Радован Влајковић да изнесе своју одбрану, а из суднице СЕ УДАЉУЈУ сви остали оптужени који до сада нису изнели своје одбране и саопштава им се да ће наставак главног претреса бити 16. септембра 2008. године у 9 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Влајковићу, изволите, можете да приђете и укључите микрофон. Изволите, можете да почнете са Вашом одбраном.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Поштовано веће, поштоване даме и господо, желео бих, желео бих да овом приликом се изјасним у погледу оптужнице коју сам примио и одговорности која ми се њоме намеће.

Оптужницу сам разумео и желим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније због свих осталих оптужених и због свих учесника у поступку. Ево оптужени Миодраг Димитријевић нам је и писао да слабије мало чује, суд му је обезбедио ове слушалице. Не раде? Само мало сачекајте да видимо шта је са тим слушалицама, јер да би оптужени Миодраг Димитријевић могао да прати суђење. Добро, ево можете да почнете.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Оптужницу сам разумео и желим да, пре свега, изразим своје жаљење због свих невиних и страдалих лица током догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још гласније ако можете.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро. Желим да напоменем да ми је у вези наведених догађаја из оптужнице савест потпуно мирна, јер се не осећам нимало кривим. Ниједним својим поступком, нити радњом, за време мог ангажовања у ЈНА, нисам угрозио живот ниједног цивила, па ни тада у селу Ловас, нити бих то икада учинио као човек.

Навео бих прво моје ангажовање у Малом Зворнику после Ловаса, где је моја јединица којом сам ја командовао, био командир чете, била ангажована, у далеко стратешки тежој ситуацији него што је био Ловас, јер се преко Дрине дешавало, зна се шта се дешавало. У Малом Зворнику је било мешовито становништво, значи, већина становништва су били друге националности, Бошњаци и ја као старешина сам обављао дужности на обезбеђењу објеката – мост-стена-железнички мост Каракај и мост хидроелектрана «Мали Зворник». Само бих навео да сам спавао на хидроелектрани са једним од водова, са првим водом и да сам, не знам сада тачно, али пола људи на хидроелектрани је било радило у том моменту друге националности. Знамо само да ми је портир на хидроелектрани био Бошњак мој колега тада, поручник мислим да је био по чину и да смо током тог ангажовања искључиво професионално, значи извршавали своје дужности. Оно што смо добијали од команде, то смо преносили војсци, значи без обзира шта се дешавало, војсци је било строго забрањено да се ангажује у смислу да неовлашћено напусте јединицу, а посебно да улази у објекте, приватне објекте, куће, да врши неке пљачке или паљевине и нека недела. Значи, Ви то можете да

проверите и да после овог Ловаса не мислите да сам ја наставио и даље као што је било у Ловасу. Јединица је, мислим да је по процени људи из територијалне одбране из Ваљево тада добила изузетно високу оцену у погледу тог ангажовања, да не би сада причао појединости и мислим да се вратим на овај, даље моје излагање, а могу да одговорим касније, ако неко има питања.

Као старешина сам часно и поштено, професионално обављао своје дужности, а о мени као старешини и човеку, могу посведочити сви дословце војници, како сам се понашао и вероватно, не знам из којих разлога, пошто знам како су се други понашали у ТО Ваљево и какав је резултат њиховог тог командовања, ја сам, овај, задовољан како сам обављао своје дужности.

У средини у којој живим сви који ме људи знају, никада нисам правио никакве проблеме, увек сам поштовао закон, честито и поштено.

Сада бих замолио уважено веће да ми најпре дозволи да изнесем своју одбрану, а најпре, а касније да одговорим на постављена питања.

1981. године сам завршио школу резервних официра у Билећи, као изузетан, примеран питомац. Стажирање сам наставио у месту Ајдовчина у Словенији, где сам као примеран, а то се зна у војсци ко може да обавља такве дужности, добио курс командира будућих оделења, а напоменуо бих тада је те, септембарска класа долазила, прво је уписивала факултете, па је онда ишла у војску. Сећам се добро тих младих момака, изузетно интелигентних, паметних дечака које сам учио и који су касније рекли да све што су научили, када смо се чули после војске, су научили од мене, што се тиче војске.

До 1991. године сам био ангажован у ТО Ваљево и моје ангажовање се односило на вежбе, конкретно које су се обављале искључиво на територији општине, значи ја нисам ишао ван општине, овај, Ваљево. Почетком октобра 1991. године мобилисан сам као резервни поручник противдиверзантског одреда ТО Ваљево. Ја сам обављао дужност командира противдиверзантске чете. Тада, пред само ангажовање сам постављен за командира, значи нисам, раније сам био командир првог вода. Негде тачно, не знам тачно, али мислим да је око 07.10., одред је пребачен из Ваљево у Товарник аутобусима и ту смо затекли једну ратну ситуацију, пуцњаву на све стране. Оно што ми је остало карактеристично, људи који носе пушке су били и цивили и војници, различитих униформи, тада у Товарнику, значи први дан када смо дошли. Ту смо преспавали, ту ноћ смо преспавали, прву ноћ у Товарнику и после добили смо наређење да се пребацимо у село Сремске Чаковце. У селу Сремски Чаковци смо пребачени камионима и тамо смо били распоређени на обезбеђењу места од дејства паравојних

формација, хрватских паравојних формација. Значи, прво што смо урадили, то је да смо сместили војску, пошто је било ту три, још три јединице у оквиру одреда, одреда, значи, наша, ваљевска, ова наша ваљевска јединица, јединица из Лознице и Шапца. Сместили смо војску, распоредили се по, на обезбеђењу села по бункерима и дужности које смо имали су биле искључиво дефанзивне. Говорим као војник, јер после догађаја у Ловасу су били другачији. Значи, ми смо служили само да обезбедимо село од напада и то смо радили доста професионално, није било никаквих проблема, посебно између мене и Дарка Перића, мог претпостављеног. Та функција обраћања његовог мени у моменту неких задатака је била изузетно коректна, а такође и мене и осталих командира у смислу командира водова и командира одељења и војника. Војска се доста коректно понашала, ми смо имали изграђен став да је ово ратна ситуација и да више нема оних крутих, како ми то војници кажемо, ових активних, у активној војсци, опхођења старешина, војник-старешина, потчињени, тако да сам ја њима био ту као неки, практично, прво, првенствено родитељ, до мере док они не направе неку глупост, да их искритикујем, да ако треба да им помогнем као човек, неки су били уплашени због тога што су напустили породице и већина људи је било породичних људи већ, ожењених. Већи део војника је био, један део војника је био млад, доста млад, дошли су скоро из војске, можда неких три до четири, пет месеци, чак је било и таквих.

Са месним становништвом у селу Сремски Чаковци смо се изузетно коректно односили, значи наша јединица није имала никаквих проблема. Био је тај неки догађај, то је било са лозничком јединицом, са нашом није било проблема и то неко хапшење које, ја не знам разлог зашто је било и то Дарко зна. Значи, није било, било је све, практично, доста коректно, у Чаковцу мислим.

Током последњег дана у Чаковцима, командир противдиверзантског одреда Перић Дарко ми је наредио да морамо да се преселимо, премештај јединице у село Ловас. Није ми тада речено зашто идемо, које су намере, шта ћемо радити тамо, само знам добро да смо ми када смо кренули из Ваљева, требали да се вратимо петнаестог, после петнаест дана, пошто смо већ били у Сремским Чаковцима негде око десет, једанаест дана, значи три, четири дана је остало до ротације, до замене и логично, једва смо чекали да се вратимо својим породицама, конкретно ја као родитељ, оставио сам двоје деце и супругу, малу децу а и сви остали. Људи су се мало побунили, откуд сада, као гром из ведра неба, нисмо се надали, нико нам није пре тога најављивао, бићете премештани из места у место, него идете у село Ловас. Ја сам Дарку то саопштио да то није наша воља, мада у војсци нема није воља, него ако

нећеш, зна се шта следује, ако не можеш, опет се зна шта следује. Дошли су ту камиони, значи неко је обезбедио камионе, то нисмо могли ни ја ни Дарко, ни Димитријевић. То је морао да уради неко из виших структура војске, који контролише комплетну територију, значи нека позадинска јединица, јер ми нисмо имали камионе са нама, значи, неко је обезбедио те камионе и друго шта је карактеристично, када смо се укрцали, кретали смо се, на пример, прошли смо кроз Товарник, неколико пунктова смо прошли, нико нас није зауставио да каже, еј људи, па чекај, где ви идете или шта, ко вам је наредио, него једноставно смо само пролазили и значи да је неко рекао тим људима на контролним пунктовима да ми идемо, значи, пошто простор контролише цела бригада. То сам приметио као официр после ових свих догађаја и то ми је овако испало карактеристично, то није спомињао ни Дарко, али ја хоћу да споменем, не да бих некога нападао, него да се то провери, значи, на том простору, ако пролазите тада у војсци, морало се, то Дарко зна да ли му је неко дао овлашћење да прођемо те пунктове, мислим на пунктове.

Значи, у село Ловас смо стигли негде у поподневним часовима пред сам мрак, то је био месец октобар, негде око 18 часова, отприлике, тако да је то био практично мрак. Тада није се мењало време као сада и на нама тада потпуно непознату територију, значи никада ја нисам ту био, нити сам чуо за то село Ловас док нисам дошао ту. Сместили смо се у зграду школе, значи ту нам је речено, ту ћете спавати, идете у школу и ту је смештена, значи, ту је спавала цела јединица, нас око шездесет и нешто, сада не знам тачан број, колико нас је било ангажовано. Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Влајковићу, ако у току овога, пошто је ово дуго и напорно, осетите потребу да хоћете неку паузу или нешто, или да седнете, или тако нешто, Ви слободно можете то да кажете.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам имао, Брка зна, Брка зна, Милан, зна да сам код Дилпарића имао проблема и да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако имате неки проблем, да Вам треба пауза или хоћете да седнете, напорно Вам је да стојите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Лекове за контролу притиска, имао сам притисак, касније ми је измерен, 175/120, то има регистровано у болници, у ЦЗ-у, али рећи ћу, хвала Вам.

Значи, дошли смо у школу, сместили се и ту су биле класичне активности смештаја војске по учионицама и оно што официр по правилу војне службе мора да уради, то је да обезбеди јединицу, значи, да обезбеди ту зграду, да постави стражу. Наредио сам мом потчињеном Јосиповићу да се ископа један дубљи ров, за стојећи став, јер оно што сам приметио, да се по селу крећу разни људи, сви носе пушке, од цивила до неких униформи које сам ја могао пребројати бар десет, различитих униформи, то вече, значи. Значи, обезбеђена је школа, ископан је ров и то је било то вече, значи што се тиче мојих, мог ангажовања и мог наређења. Даље, шта је било, то је да смо имали прекопута један мотел, кафана, не знам шта је било и да је из тог правца, уствари, то је само прекопута, долазила мало већа пуцњава, значи пуцало се, не зна се зашто и због чега, али доста јака пуцњава и она се повећавала како смо ми, како је већ оно вече падало, тако да је негде можда у по ноћи једна одјекнула експлозија, зоље што ми војници кажемо, у једну металну капију, тако да је то изгледало као да је пала бомба, а зашто се то радило, не знам, само знам да сам ја наредио војницима да ако нема дејства на нашу зграду, да не одговарају, јер не знам шта би било са стране, да ли би дошло до одговора, да леже испод прозора, значи испод овог парапета и да не одговарају. Они су доста били уплашени, неколико пута су ме позивали, пошто је то доста близу. Ја сам имао такав став и то је било добро, значи доста сам се тиме бавио то вече. Ето, то је што се тиче војске и мог ангажовања, значи ја сам спавао са мојим командиром, мојим, ја се извињавам, мојим куриром Сашом у једној од учионица и војска је спавала појединачно, у свакој учионици, први вод, други вод, трећи вод.

Касније, после можда једно сат времена, можда сат и по, не знам, два сата, долази Дарко Перић и тражи састанак да би издао неки задатак, значи, то је било у учионици док сам ја спавао. Ту смо, на том састанку су били присутни моји командири водова Јосиповић Радисав, Плавшић Мирослав и Живко Стојковић и Дарко. Испред учионице, пошто је ту а мноштво спавао, је стајао мој курир Саша, јер он се углавном кретао са мноштво када је требало да се креће. Пошто ја то вече нисам напуштао, значи објекат, школу, нигде се нисам удаљавао, то сам забранио и војсци, значи ниједан војник, пошто је непозната територија, није смео напуштати то вече школу, нити било који од мојих командира, а да се не јаве мени. Значи, састанак је почео, класичан војнички састанак издавање задатка и Дарко нам је конкретно саопштио да се налазимо у селу Ловас, да имамо један озбиљан задатак, да извршимо један озбиљан задатак, да из правца околине села повремено долази до дејстава на село и узнемиравања војске. Ја сам слушао, мислим то његово излагање.

Споменуо је да је то место се зове, где идемо, значи правац, претреса терена, акција се зове правац претреса терена у области винограда, тако се војнички назива акција, значи правац, претрес терена у области винограда, јер се овде спомињу неку воћњаци, неке шуме, виногради су споменути. Још шта ми је рекао да се ти виногради налазе негде десно гледано од правца Ловаса према Товарнику. Тражио је тридесет добро обучених, мислим, добровољаца, у смислу добровољаца војника, значи који ће кренути у акцију и који ће овај учествовати у акцији. Такође је рекао да се из села пуца, питао сам га, како се, каква су дејства, а он је рекао да се то пуца, али каже, снајперима или неким, да ли су митраљеска гнезда, митраљезима, углавном је пуцњава из те врсте наоружања. Онда сам одмах тражио од Дарка да се утврди правац кретања, пошто је то правило у војсци, мислим, то је правило код свих војски, тако је и код нас било. Међутим, он ми то није, на то није одговорио. Шта је још он карактеристично рекао, то је да се у тим виноградима постоји могућност постављених неких мина. Ја сам одмах тражио да ми одговори тачан рејон, локацију, значи прецизно, на карти или да ме поведе на извиђање на терен или другачије се не може утврдити, пошто је ноћ, значи ноћ и сада шта ја могу ту, ако ти неко каже иди тамо по ноћи, не може ми показати по ноћи, једино на карти. Међутим, он ми није одговарао, почео је да, тако је трајао састанак, ја се извињавам, како је минутажа одмицала, вика и тон се повећавао. Ја ћу даље причати како је то све се завршило. Ја сам искључиво тада почео да подижем тон, пошто сам ја човек доста миран, ко ме зна у Ваљеву, ја не знам да ли сам у животу пет пута повисио тон. Почео сам да повисујем тон, он повиси на мене, ја на њега. Ја сам можда био мало, да кажем, слободнији према њему, пошто су остали командири, како да кажем, из неког поштовања или из страха који је владао, култа официра, били тиши, тако, нису смели баш да се супротстављају. Ја сам тада осетио да ако се не супротстављам, значи прихватам нешто што ми се намеће, што није војнички. Значи, искључиво сам тражио локацију и локацију, значи где се налазе, ако су те мине у винограду, на којем су простору, како су распоређене. То говорим зато што имам, мислим, мине се могу распоредити, оно што сам ја учио, на минском пољу у одређеном распореду и онако набацане по неким шемама које одреде сами војници, значи, у смислу обезбеђења бункера, обезбеђења ровова, пролаза неких, зависно шта се обезбеђује тим минама. Ја нисам човек који познајем, ја сам завршио школу резервних официра, пешадије, значи не знам око мина ништа, али знам, учили смо, имали смо један предмет, то су сви учили у свим школама резервних официра, као што сам учио и о тенковима и о артиљерији и о АВХЛ заштити и о тактици, да не причам

даље, тако смо учили и нешто о минама. То нам није био главни предмет, нама је главни предмет био пешадијско наоружање и пешадија. То је оно што сам ја могао њега да питам тада и да је оно што знам, да тражим, значи оно искључиво да ми објасни. Он ми је то све одбијао у смислу, «шта ти има ту да тражиш, ту има виша команда и она то одређује. Ниси ти», каже, «командант дивизије, да планираш акције, него си ту да извршаваш». Ја сам и даље наставио да вичем, значи вика је се стално повећавала до те мере да, сада да наведем поређење, да то би морало да се чује чак и у оквиру школе. Он ми је напоменуо да ћемо ми добити као још неке добровољце, није навео колико и који број, који су то људи, са којим наоружањем располажу, колико су дисциплиновани, недисциплиновани и рекао ми је да ћемо добити неке мештане, не наводећи ко су ти људи, из разлога зашто их ми водимо. Ја сам и тада се почео противити још више, да би он у једном моменту рекао: «Уосталом, нећеш ти командовати, акцијом ће командовати командир, искључиво командир одреда «Душан Силни». Значи, није навео име, нити чин, значи командир одреда «Душан Силни». Ја сам рекао: «Дарко, добро, упознај ме са тим човеком, да знам ко је, шта је», он је одбио то. Значи, са њим је та, то вече била, немогуће је било остварити било какву комуникацију. Он је решио да изда то наређење, да се то изврши и можеш ти причати оно шта хоћеш, није помагало ништа. Значи, ту су поред мене седели командири водова, конкретно Радисав Јосиповић је исто човек питао неке ствари, нешто мало Плавшић и Стојковић, али они су мало мање, углавном смо се сви бунили због тако добијеног задатка, значи тражили смо оно зашто се бунимо, да нам се то војнички испланира, у смислу да се одведемо, пошто су правила у војсци, на неко командирско извиђање, да тамо на терену видимо какав је терен, географија терена, да нас упозна са простором, површином тог простора где ћемо ићи, да знамо почетак и крај тог простора где ћемо зауставити се, шта ћемо радити после тог претреса, да ли ћемо постављати неке страже или ћемо се вратити или већ како је то војнички правилно.

Шта је још овде карактеристично? Ја сам тражио у моменту када је он споменуо мине, то нисам, прескочио сам, тражио сам да ми се од стране, значи да он преко више команде омогући да се стручне јединице, значи инжињерије, које то разумеју и знају да раде, или оклопно возило, чистач, такозвани «чистач мина» омогући да се тај терен прегледа и онда да се изведе акција. Он је то аутоматски одбио, да у смислу «ко си ти да то тражиш» и тако се то завршило. Значи, ја шта сам у том моменту могао да урадим? Тражио сам оно војнички, он ми је то све одбијао и то се тако завршило.

Ја једино после тог састанка шта сам рекао, рекао сам командирима водова да оду у јединицу и да пренесу шта се дешавало на састанку, значи, реците војницима тако је, тако је, тако је, па ћемо видети како ће они да реагују. Сада, могуће је да је у оквиру школе спавала нека добровољачка или пар добровољаца, кажу да су из Ваљева, ја те људе не знам, тако да, пошто сам ја спавао, кажем, у тој учионици сам, доста информација је долазило, војска је доста више информација имала него ја, у смислу те акције. Значи, ја сам био ту у учионици, нисам могао, нисам се кретао, нисам проводио време са војском. Они су отишли у своју јединицу, своје јединице, ја се извињавам, али касније, после пар можда минута, али, ајде, после пола сата, сат времена, долазе командири и кажу: «војска се буни, неће тако да извршава задатак». Ја зовнем Дарко и кажем: «Дарко, има један проблем, дај да видимо шта ћемо, војска се буни». Дарко је дошао и каже: «Добро, остави ти то мени, ја ћу са њима обавити један разговор, отићи ћу код њих» и он је то вече провео са њима, то је сада, као «ја ћу њих да умирим, мало ћу их и охрабрити» и тако даље и тако даље.

Мој став је био да нећу да командујем таквом акцијом, нећу и не могу, има две ствари врло битне – нећу и не могу. За «нећу» се у војсци иде, зна се где, пред војни суд, који је Дарко мени спомињао, а за «не могу» се иде у болницу, значи у војсци се не може нешто, зато што ја нећу, па неће се акција извести. Значи, искључиво мој је став био да ни под каквим условима нећу више да преносим никаква наређења и да се ту такозвана хијерархија између мене и мојих потчињених, прекида. Ја нисам био видовит, да сам знао шта ће се после догодити, па да сада из ове перспективе после шеснаест година или седамнаест, могу, да сам могао претпоставити шта ће се десити, али као човек нисам добио одређене елементе које сваки официр, сваки војник мора да добије, значи од своје команде. Да ли је Дарко то добио од његовог командира, конкретно Димитријевића, ја не знам, то он зна, а то вече и уопште тада нисам познавао Димитријевића, нити сам га виђао. Значи, ја тог човека нисам виђао. Једино кога сам знао од виших официра у ваљевској бригади или територијалној одбрани, то је пуковник Ђокић. Зашто? Зато што нас је он довео из Ваљева до Товарника, из Товарника до Сремских Чаковаца.

Ја сам се сада, добро, да се не враћам на то. Значи, једино кога знам, то је Ђокић. Другог никога, нити имам везу са било ким из више команде. Имам толико мало времена, да сада, можемо проверити, вештачити, било који професионалац, официр, частан човек, мора да Вам, човек који има децу, ја мислим да сви људи који имају децу морају да мисле шта раде, првенствено, не може да прихвати нешто што није у

том моменту нормално, није војнички, није, значи ја немам наређење које је војничко.

Значи, Дарко је то вече провео са војском и шта се дешавало током вечери? Војска, спавали смо нормално и сутрадан смо умали и пошто је војска инсистирала да се Дарко обрати њима, да се, да каже, а то сам инсистирао и ја, конкретно ја, а и војска и моји потчињени, овај командири, шта је то планирано, да не буде после они су тамо седели у некој учионици, ко зна шта су се договорили и ево сада после шеснаест година, неко би рекао да и није било тог састанка. Правно је могуће, али је, овде се ми боримо за истину, мислим да смо пред овим часним судом да утврдимо истину. Позвао сам га да дође пред војску и да каже шта је то замислио, какво је наређење добио, да објасни мало конкретније како ће се извести акција. Тај скуп, може се рећи скуп, то није био састанак, који је на почетку био онако уређен, а после како је време одмицало, он се претворио у једно коментарисање, значи, али почетак скупа којим сам ја присуствовао је био мало ружан. Дарко је одмах почео са неким тако мало ружним речима војсци да се обраћа: «нисте ви овакви, нисте ви онакви, ми Ваљевци смо као»; пошто је једна јединица дезертирала почетком оне, тих операција тада, «и да не будемо и ми такви» и ово и оно и сада, почео је да виче да овде важе, уствари он се сада обраћао доста бучно, у смислу да војска, пошто војска има, да кажем, она је ипак уплашена и он на њих мало више повишује тон и прети им војним судом и да се знају правила, да ако се дезертира, одбије, у војсци ако саботираш, посебно у то време, госпођице судија, госпођо, је било да би глава одмах летела истог тренутка, значи не би ми могли сада да се тамо кажемо, еј што ниси ово, па иди седи тамо пи негде кафу у ресторану или, него тада су важила нека ратна војна правила и то је Дарко њима саопштавао. Војска је почела да пита, Дарко углавном понавља речи, реченице које је већ рекао и ја сам се касније удаљио, скуп је остао, трајао можда још пола сата, сат, можда сам ту провео пет, десет минута, отишао сам у учионицу код Саше и већ видео да ће акција вероватно бити извршена, значи, да ту ништа се не може учинити, да војска не може да се супротстави и да, овај, се мора кренути у акцију.

Ја се извињавам, пре акције, да објасним само зашто сам ја одбио оно да војнички, пошто је то врло важно у овом спору, да кажем, е сада, зашто сам ја, зато што сам ја тако мислио, да сам неки препадетан официр, него имају ту нека правила – у свим јединицама од вода до чете, батаљона, пука, дивизије и тако даље, конкретно, пошто сам ја командир чете, у правилу чете, то сви знају, имају тамо нека правила како се, шта се ради када се добије задатак. Значи, прво и основно шта ја нисам добио од моје више команде, то је географска и топографска

оријентација. Значи, када дођете у једно место, мора вам се рећи, налазите се ту и ту, северно, јужно, терен је такав и такав, географски је, топографски на карти се то покаже, ту околу тог места се може очекивати из правца неких, овај, карактеристичних, обично шуме и неких узвишења, нека дејства. Значи, нико ми није показао никакву топографску мапу, нити ме је оријентисао то вече када сам дошао, говорим за то вече, а камоли да ме одвео на неко командирско извиђање које се обично у војсци изводи пре доношења одлуке, а и после доношења одлуке. Значи, што год више командирских извиђања, што год више прикупљања информација, то је за једну акцију боље. А то преведено сада онако на наш обичан језик, што год боља припрема било ког посла, па вероватно и овог поступка, што год боље се припремите, боље ћете га, нормално, обавити и много лакше. Није ми речено, ти људи који су тамо, пуцају на село значи нисам упознат са непријатељем, тачно који су то људи, колико их има, оно што је врло важно, значи ја нисам упознат колико их има, у каквом су они распореду, отприлике, јер ако је то неко већ вршио извиђање, па нам то пренеси, значи он мора знати, Дарков неки командир је морао извршити извиђање тог терена и пренети њему наређење, податке такозване о непријатељу, какво је њихово кретање, наоружање које носе, поступци, однос са локалним становништвом и тако даље и тако даље. Значи, нико ме није упознао о евентуално постављеним минама, у смислу да ме, да ми је то показао на карти или да ме је одвео тамо негде на терен да ми каже, еј, Влајковићу, ту су мине, пошто је то била ноћ.

Што се тиче, нико ме није упознао ни са тим мештанима, било којим, значи, ко су ти људи, које су националности, зашто би се користили, који је њихов задатак. Значи, командир када прими задатак од претпостављеног старешине, проучава га, цени ситуацију и доноси одлуку. Рад на доношењу одлуке мора бити брз, једноставан, али брзина у том доношењу не сме ићи на штету правилности и јасноће и потпуности, пошто командир, ја то говорим, то су правила из правила чете, прими, проучи задатак, он донесе закључак и са тим закључком упознаје подређене старешине. Одлуку командир, значи донету одлуку, командир искључиво саопштава усмено на терену, то су правила, а податке о непријатељу и земљишту, добија искључиво од свог претпостављеног старешине, а не од неких мештана и ту је проблем овог целог случаја. Значи, зашто од командира? Зато што је командир стручно лице, официр, који добро зна шта је то терен, шта је непријатељ, учио је у школи или резервних или активних официра, све о врсти наоружања, тактици, о свим елементима везаним за ту акцију. Значи, то

није урађено. Значи, та виша команда која је одредила тако да се уради, она је направила, претпостављам, неку по мени грешку.

Ја се извињавам, пошто, због свега поменутог, нисам добио задатак, значи на терену, о командирском извињању, то је војнички гледано – нисам пренео одлуку својим потчињеним, нити издао заповест. Заповест, ја се извињавам, у хијерархији командовања, се издаје после донешене одлуке. Сада да не бих причао шта садржи одлука и то, то су ствари које зна сваки официр, шта садржи заповест, заповест за напад. Значи, то је када дођемо на почетну линију, то се издаје на почетној линији, значи када крећемо већ у борбену акцију. Шта је овде било карактеристично? Ми смо били у очекујућем рејону, такозвани очекујући рејон, значи у школи и кренули смо из тог очекујућег рејона баш према том полазном положају, према тој зони дејства, према виноградима. Значи, ми смо били у такозваном поступку маршовања од очекујућег рејона до полазног положаја. Тај простор би по правилу требало да контролише наша војска, значи, све ствари на терену, наша војска би морала да зна, значи, ако постоје препреке неке, као што су то била минска поља, значи то би требало војска својим потчињеним да саопшти, преко карата, да им подели, да обележи минска поља и чак да их брани. Постоји појам «одбрана минских поља»; значи постави стражара да неко ту не наиђе. Ми смо били, значи, у зони где није било у могућности да уопште делују, тако ја размишљам, ја и данас-дан не знам где је тај виноград, овај, да уопште делују по нама неке паравојне снаге. Значи, ми када дођемо у зону на почетни положај, тада се може очекивати, када се распоредимо, дејство по нама. И ово преношење одлуке на командире водова и на командирском извињању мора бити правремено, тачно и прецизно, значи да би сваки претпостављени, потчињени, ја се извињавам, потчињени, могао знати прецизно оно шта му је пренето, да пита више пута, па чак ако му није јасно, следећи дан или касније, да се поново вратимо, да му објаснимо и она се изводи обично са једне тачке, једног узвишења, карактеристичне тачке где се може осматрати терен. Ја Вам ово све причам зато што сам ја ту ноћ, сам врло мало провео у Ловасу, шеснаест сати, значи дванаест сати је мрака, то се може проверити колико обданица траје и четири, пет сати је дан.

Ја сада око ове саме хијерархије и начина командовања и мог размишљања као официра, немам нешто посебно да додам, него само да кажем да све оно што смо учили у школи и на припремама за задатак у Славонији и на Дрини, није то се тада то вече применило.

Ја још имам само једно, пошто је тај састанак трајао и како се завршио, карактеристично је, спомиње се у оптужници, да је Дарко

рекао на том састанку, говорим састанак, званичан састанак, а не говорим после састанка шта се дешавало. Овде се неке ствари спомињу које су се дешавале после догађаја, тако да сам ја за неке ствари сазнао тек сада после шеснаест година, отприлике, где се налазе виногради, шта ја знам, неке ствари, од војске. Значи, после догађаја, многе ствари сам ја чуо, војска каже, е овај је рекао ово, онај рекао оно и то је тако. Значи, на званичном састанку Дарко Перић није рекао, а ни на оном састанку командира, са командирима, да ће он, да ћемо ми ако случајно ти мештани буду бежали, шта ја знам, да пуцамо на њих. Значи, то није споменуто ни у једној варијанти. То је се можда десило, али ја то не знам стварно, нешто незванично у школи, у пролазу и то. То значи, ја нисам чуо на том састанку где сам ја био.

После сат времена, негде можда око 9 сати, смо постројени испред школе, Дарко нас је постројио, негде нас око тридесет војника и повео према задрузи, за коју ја и моји командири водова нисмо знали ни где се налази, ни шта је тамо, ко се налази у задрузи. Значи, нисмо били никада тамо, нити знамо шта се дешавало тамо. Долазимо пред задругу и један део војника, колико се сећам, је ушао у задругу и видео то што је видео, што имају изјаве, а ја сам остао испред задруге са једним бројем војника и ту сам затекао један број, да кажем, двадесетак наоружаних лица, обучених у разне униформе, то су ваљда били добровољци и један, двојица, тројица, можда, можда их је више било, мештана који су се представили да су Срби и они су носили пушку. Ја не знам ко су ти људи, са њима касније уопште нисам контактирао. После пар минута, можда, не знам тачно, Дарко и официр тај, командир одреда «Душан Силни» су се крећући ту по задрузи, у задрузи, испред задруге, извели те мештане, на којима је био траг неког малтретирања, како да га назовемо, колико сам ја тада могао проценити испред задруге, и тај човек који је командовао акцијом, командир одреда «Душан Силни» их је постројио у смислу да ти мештани стану у две колоне у средини, а ми да, војска станемо са стране, значи постројио нас је у четири колоне. Ја сам са мојим командирима водова само то гледао, јер нисам упознат са тим лицем и нисам хтео да остварим контакт са њим, јер би имало то елементе командовања. Не знам ко је, шта је, није ме виша команда упознала и што бих ја сада са њим контактирао. Значи, ја сам гледао са стране, стао сам у колону са војницима, не са стране, него у колону са војницима и тај је човек који је командовао, командир одреда «Душан Силни», ја не знам име, овај, је наредио: «Покрет» и ми смо кренули из села према изласку, према Товарнику, значи из Ловаса према Товарнику. А, да, нисам рекао да су се ови добровољци кретали час испред, час иза и ту и мислим отпочетка када смо кренули, па надаље, су пуцали онако

неконтролисано. Ја сам посматрао шта ови људи раде, али тај човек који је водио колону, је ишао напред, није много комуницирао са осталима, нисам ни ја са њим. Ја сам се налазио негде око средине колоне, значи гледано од мојих Ваљеваца, мојих војника у колони. Нисам, значи у том моменту, ни са киме контактирао, ни са мојим потчињенима командирима водова. Ту су поред мене били војници. Тако смо ишли из села, значи, пуцњава је била повремена, они трче напред-назад, пуцњава је углавном долазила ови што су остајали назад, они су пуцали. Чуо сам касније да су упадали у куће, убацивали бомбе и то. Ја то нисам видео, ја сам се налазио у колони и колона се није заустављала, значи нико није од тог командира заустављао колону. Обично у војсци када се колона растегне, онда командир каже да станемо, да сачекамо да се прикупимо. Значи, кретали смо се том, тим асфалтним путем и без заустављања тај човек који је водио колону је наредио да се скрене, да се промени правац кретања према једној ливади, ајде детелини, како се то може већ рећи и распоредио је, значи, те цивиле да иду напред, а ове добровољце и нас је распоредио иза, на неком растојању, отприлике добровољци на једно петнаест до двадесет метара, а ми на једно око тридесетак метара, мада је то релативно да ли је то тридесет, тридесетпет, четрдесет метара, али колико се ја сећам, лепо је рекао: «Ви станите овде, ви станите овде» и нико није у датом моменту, шта је карактеристично, спомињао, значи нико није рекао: «Еј, људи, пазите, то је минирано, налетећемо на мине»; да би неко паметан рекао: «Еј, чекајте, сачекајте, бре»; сви ћуте, што се тиче тога, значи, нико не каже: «Еј, сачекајте, куда се крећете», тако да ја нисам могао ни, поред тога што нисам желео да командујем, што сам био војник, ја сам гледао, рачунао сам, хајде, доћи ћемо до тог винограда, не знам где се налази виноград. Када нас је распоредио, нисам сигуран да ли је тај човек или неко од те групе добровољаца, командовао да се крене напред, да кренемо фронтално преко те ливаде и после пар метара неко је од ових мештана викнуо: «Мина», а неко је од ових добровољаца викао: «Стој». У том моменту се пар добровољаца који су стајали испред нас, њих можда једно петнаестак, али пет, шест њих, колико се сећам, кренуло ка том човеку који је рекао «мине». И ја сам кренуо исто да видим шта је то. Међутим, после пар корака, можда једно пет корака, је дошло до детонације. Тај који је викнуо «мина»; се бацио на мину, дошло је до детонације, експлозије и ја пошто сам пао у детелину, конкретно сам био погођен гелером у леву ногу, осећао сам бол, пао сам и после тога, после пар минута, можда минут, два, три, од шока, од шока који се ту десио, овај, нисам могао да уопште знам шта да радим даље, само знам да ми је пришао мој командир, овај, курир и питао ме: «Командире, шта је, јесте повређени», ја сам рекао да ме ту

боли нога и даљу ситуацију стварно шта се дешавало око збрињавања тих рањених и повратка у школу, ја не знам, стварно не могу да се сетим, јер је то за мене био тренутак који, враћао сам филм више пута, хиљаду пута, не може после, стварно сам био депресиран, не знам стварно, Дарко се појавио после, не знам, како се појавио, неко му је јавио, појавио ту и он је организовао збрињавање, враћање нас у школу и овај, на томе се све завршило, што се тиче мене, значи. Ја још нисам рекао да се у том моменту после пар минута, појавило неко војно возило, неки виши официр и питао је конкретно: «Откуд ви ту, па ту смо ми поставили mine», да би не знам ко рекао: «Па, то су поставили Хрвати»: «Ма, какви Хрвати, то смо поставили ми». Тада сам био толико љут, депресиран, да не могу сада да причам шта бих урадио, али ствар се десила и готово. Просто не могу да верујем.

Значи, вратили смо се у школу и да би после пар сати дошла војна полиција по мене и Јосиповића и одвела нас у Шид. Ту смо дали изјаву и вратили се после у Ловас и одмах чим смо се вратили, укрцали смо се у аутобусе и вратили у Ваљево.

Ако имате неких питања, на сва питања што знам, одговорићу, поштујући овај часни суд и још молим да се дође до истине, јер истина је једини овде мој пријатељ и ја као човек и моји командири оделења, уствари водова и командири оделења смо се понашали војнички, ако би нас оцењивали они, да кажем по војничким оценама, стварно као нормални људи, родитељи. Ја се не мешам, јер ја ове људе остале мештане, добровољце, нисам знао, нисам их могао ни знати, нити могу препознати. Можда да је то суђење организовано после пола године, да ја неке ликове препознам, али после шеснаест година, стварно ја не могу да Вам помогнем да дођемо до те истине, која је битна за ово суђење, јер имао сам толико мало времена да један професионалац, војник не може да то тако све ствари разјасни и уђе у све проблеме који су се дешавали тада у Ловасу. Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у време овог догађаја, какав је Ваш однос био са Дарком Перићем, у смислу, пошто Вам је он био, он је био командант одреда, Ваш непосредно претпостављени, да ли је то био неки другарски однос или неки више службени, званични однос у то време када сте били и у Чаковцу и у Ловасу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја Вам говорим, што се тиче Сремских Чаковаца, ту је војнички однос био, значи поштовали смо, били смо посебна, моје и његово дете су учили заједно школу, ми се дуго година знамо и тај однос, поштовање је било коректно. Међутим, у Ловасу, ја не знам стварно, да ли је он долазио раније у Ловас и да ли је дошао са нама, ја мислим да је дошао са нама, али не могу да тврдим, нисам

сигуран. У Ловасу се ситуација променила. Са њим се није могло разговарати, он је једноставно, све моје примедбе, све моје, шта сам му год рекао, он је имао свој став и одбијао је то, једноставно, није се могло комуницирати са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте били тамо у Чаковцу, кажете, после неких десет дана, а за пет дана сте требали да по неком распореду се враћате за Ваљево, да ли Вама Дарко Перић каже по чијем наређењу се сада премештате из Чаковца у Ловас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се тога стварно. Он је рекао, само знам да се морамо да се пакујемо и да се пресељавамо у Ловас. Не сећам се, значи, ко, да ли је споменуо неко име неког официра, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били у Ловасу, када сте тамо стигли и на том састанку који је Дарко одржао са Вама као командиром чете и командирима водова, да ли Вама Дарко Перић саопштава, по чијем наређењу ће да се обавља сада та акција претреса винограда, ко је то наредио, с обзиром да тврдите да је ту било негодовања Ваших и тако даље?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, негодовања је било, ја сам рекао како, ненормалан састанак, за војничке услове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интересује ме ово питање, Ви сте то све причали.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, није ми споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је саопштио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, он је рекао, виша команда, баш када ми је рекао: «Ниси ти командант дивизије, него командир чете, ти има да извршаваш када ти се нареди». Споменуо је вишу команду, значи није ми рекао Димитријевић, овај, онај, него је само рекао – виша команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви као командир чете, знали која је виша команда команданту одреда Дарку Перићу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нико ми то није рекао, на пример, када смо дошли у Товарник, да ми каже. То је оно што сам ја рекао, географско-топографска и та упознавања, да ми каже, то се у одлуци, има једна ставка – циљ и идеја претпостављеног старешине, а у тој одлуци, када је ја преносим мојим командирима, би морало да се каже циљ и идеја вишег старешине Димитријевића је да се терен прегледа, претресе од остатака паравојних снага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не знате ко је старешина Дарку Перићу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно, ко је?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам стално мислио да је то Ђокић. Значи, ја нисам обавештен да бригаду, за коју сам чуо да води Лончар, то сам чуо скоро, нико ме није обавестио ни о чему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, пошто спомињете потпуковника Димитријевића, кажете, нешто конкретно, потпуковник, да ли Вам је познато шта је потпуковник Димитријевић и у Чаковцу и у Ловасу, која је конкретно његова улога била на тим просторима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не. Нико ме није упознао шта Димитријевић, на неком састанку, значи када смо дошли у Товарник или у Сремске Чаковце, морао је неко да седне са нама, конкретно Ђокић и да каже, господине Дарко, господине Влајковићу, вама претпостављени је Димитријевић, од њега ћете добијати те и те наредбе. Тог састанка није било и ја стварно, једино од кога сам добијао наредбе и кога сам знао од виших официра, то је Дарко Перић, јер он је био командант одреда. Одред је имао један вод који је већ био у Ловасу, значи пре нас, лоциран у Ловасу. Ја не одређујем, ја само сам у оквиру моје чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на том састанку који се дешава у школи, између Дарка као команданта одреда и командира водова и Вас као командира чете, шта конкретно Вама Дарко, када је спомињао неке мештане, шта конкретно каже, везано за те мештане? Да ли каже, који су то мештани, о чему се ту ради?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он није навео ни, значи, ко су ти људи, које су националности, какав је њихов статус, ни зашто ће се користити. Значи, ни да ће се водити, лупам, као водичи, нити било шта друго. Значи, уопште није о њима хтео да коментарише, јер када сам ја рекао: «Како мештани, шта ће ми ти мештани, шта ће ми ти добровољци», када је то трајала вика и дрека, он ми није образлагао – е то су ти људи, па они ће бити водичи, као што чујем, прича се овде, мада смо ми имали у Сремским Чаковцима људе који су нам помагали и били као цивили и водичи, помагали нам у смислу вођења тамо људи на бункере и на стражарска места и то баш из састава хрватске националности. То су углавном људи били из мешовитих бракова који су остали ту у селу, које нико није дирао и било је ту и Мађара и тих Хрвата који су остали, значи у Сремским Чаковцима то је функционисало изузетно коректно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ту на том састанку, да ли он помиње да се ради о неким притвореним лицима, да ли помиње да су то неки цивили који су заробљени?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Све се завршава, не, не, не спомиње ништа. Значи, он само мени у тој галами и вици, каже да су то мештани

и не наводи ни број, ни ко су ти људи, ни разлоге зашто се они преузимају, зашто се воде и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта када спомиње те мештане, шта конкретно каже, мештани и шта?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мештани и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта са њима, шта, не разумем шта?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, претпоставља се да су то водичи, на пример, да ће бити водичи. Кажем да смо у Сремским Чаковцима имали, ја не знам сада, можда имена, али пар Хрвата који су нас водили на наша стражарска места, цивили који су били. Неки су имали чак оружје, неки нису, онако помагали нама, војсци. Значи, није нам рекао ништа, у смислу ко су ти људи и који је тај број људи и шта ће са њима радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште није спомињао да се ради о неким притвореним лицима, заробљеним лицима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, није уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли је Дарко Перић на том састанку или пре тога, тражио да неки војници из Ваше чете обезбеђују неке затворе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мени није тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање, да је од некога другог тражио, евентуално од командира вода или командира или неког војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сада ћу да Вам кажем, то вече, ја не знам ништа, није се мени обраћао и ја не знам о томе ништа. Тек после завршене те акције, када смо се вратили, ја сам чуо да су неки људи били, овај, у тој задрузи и да су чували стражу, тек после, значи, завршене акције. Ја кажем, једино моје, оно што сам у првој реченици, можда међу првим реченицама рекао, то је обезбеђење школе. Значи, он је вероватно самостално отишао у јединицу и тражио одређене људе. Не, мени се није обраћао. И он је имао намеру, увек навику да се мени обрати, реално речено, али то вече се мени није обраћао, за те ствари, тако да ја не знам ни за какве затворе, овде што се спомињу, један, други, нити затворенике, ништа, ни где се налази локација за затвор, јер дошли смо, кажем, увече и нисам могао ићи по мраку по Ловасу, нити је мој један војник се кретао, нити потчињени, да ми каже, знаш шта, то сам видео ту или ту. Ја сам био, кажем, у учионици са куриром Сашом и врло мало сам информација имао, кажем. Можда је војска која је спавала и Дарко са њима био када их је, да кажем, овај смиривао, да је она знала, али ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, конкретно, на том састанку, кажете, правац кретања Дарко Вам не даје. Неке мине, Ви га питате, ни то не

даје. Те мештане, број не спомиње, не прича се шта је, ко је. Ко му је издао наређење, не прича ко му је издао наређење.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ништа не прича, испаде ништа. Реците ми, шта је конкретно рекао везано за акцију претреса винограда, јер оно што Ви причате.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испада као правац кретања Вам није дао, мене где су, исто Вам то није саопштио, ко је наредио, није саопштио. Шта се то десило одједном, другарски однос између вас двојице, раније, мислим, кажете, знате се дуго и одједном човек ништа не прича, само у неким, шта се то десило на том састанку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То морамо да питамо Дарка, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то, ја Вас питам, шта Вам је тачно, конкретно рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао је то што сам рекао у првој реченици, да долази до дејстава из правца винограда и да се мора да изврши такозвани «претрес терена», значи, акција претреса терена, то чишћење, како се каже, винограда и да се налази из правца Товарник, Ловас-Товарник с десне стране и ништа више, врло штуро, врло мало, тако да стварно за неку озбиљну акцију, премало, верујте да, зато сам Вам испричао неке ствари војнички како размишља официр, када доноси неку одлуку, јер прво мора нешто да замисли, па да изда задатак, па тако редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда Ви постављате питање, Ви?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, постављамо питање и тражимо одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта када кажете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Одбија сваки одговор, нема одговора, јер он виче на мене, ја на њега и ту се, ја не добијам одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали за те мештане, који мештани, какви мештани, о чему се ту ради?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам му: «О каквим мештанима, шта ће ми мештани, спомињеш ми те добровољце, ко су ти људи, да ли ће они сутра мене да слушају». У тој галами, вероватно, сам тако причао, у тој вици. Нећу да са нечим кога не знам и ко ми се намеће невојнички да ја водим акцију и да сутра, као што сада, ево одговарам. Ја нисам издао углавном ниједно наређење, нити нормално, пренео својим командирима, нити било какав сигнал, знак или било шта што се у

војсци користи за издавање наређења, нити показао руком нешто или нешто, било шта, јер нећу то да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у тој ситуацији, да ли сте Ви одбили то наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је Дарко, Ви кажете «Дарко ми је рекао, нећеш ти командовати». Да ли то значи да је он прво Вама рекао: «Нећеш командовати» или сте Ви одбили наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам прво одбио наређење, а онда је он рекао: «Нећеш ти командовати, командоваће командир одреда «Душан Силни». Прва реченица: «Ниси ти командант дивизије да ти планираш акцију», значи све му је прекипели, вероватно, та моја побуна, «него да изводиш акције, уосталом, нећеш ти командовати овом акцијом, акцијом ће командовати командир одреда «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са командирима водова?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И они се људи буне, рекао сам, мало више и Радисав, који је био тада, да смо се сви понашали као ја и Радисав, вероватно би ствари се другачије одвијале, али, неки људи су неке ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они одбили наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, Радисав је исто одбио наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова двојица, Мирослав Плавшић и овај Стојковић Живан?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су одбили наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сви, сви су рекли, «нећемо, Дарко», јер када су чули како траје мој разговор, па Јосиповићеве примедбе, па они питају нешто, људи су установили да немамо елемената, јер да би неку акцију водио, па ево да изађете из овог затвора, овај, ја се извињавам, суда, морате знати на која врата, а камоли извести једну такву озбиљну акцију да мораш да имаш сијасет чињеница. Дарко је вероватно веровао другима, тим добровољцима, шта ја знам, чим је пренео наређење другоме, пошто су људи, претпостављам, ту дуже, знају терен, знају непријатеља, што су елементи за неку команду. Ја нисам могао знати, јер сам дошао то вече ту, како сам могао, ево, сада, питајте ме шта год хоћете, те вечери од 6 сати увече до 1 поподне сутрадан, шта сам могао да урадим, за тако кратко време. Не постоји ниједан експерт у НАТО или, лупам сада, у неким озбиљнијим армијама света, да може тако нешто да уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој форми Ви саопштавате Дарку, како сте му рекли, одбијам наређење или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нећу да командујем таквом акцијом, где ми нећеш, не говориш, где су mine, које су mine, дајеш ми те мештане некакве, дајеш ми добровољце, «нећу», то сам рекао, «нећу». Можда сам ја и рекао у тој галами и «не могу» и «нећу», али у суштини, ја сам одбијао акцију. То је он схватио и претпостављам да би извео акцију, команду пренео на тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте током истраге два пута дали код истражног судије 30. маја 2007. године, 16. октобра 2007. године поново, у полицији сте дали 29. маја 2007. године, с тим што је та изјава у полицији била у присуству браниоца, па може да се користи као доказ, Ви сте помињали да Вам је Дарко рекао да ће користити заробљенике, па сте онда рекли «Перић није рекао где водимо заробљенике, зато сам ја одбио акцију на састанку командира водова». Да управо ти неки заробљени људи су били разлог да Ви одбијете акцију. А пошто данас тврдите нешто друго, да нисте имали то сазнање.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После шеснаест година, шеснаест година, сви искази, видим и овде, да би дошли до истине, су овај, да кажемо, под знаком питања. Неки се људи добро сећају, а неки се, зависи како ко, неко се боље сећа лика, неко памти ово, неко оно, али ја после добијања моје изјаве, одмах после догађаја, сам неку слику створио како се то дешавало и у контакту са мојим војницима питао и мојим претпочињеним, ја то нисам могао рећи, јер ја нисам знао за те људе, а он ми није спомињао. Сада, даш изјаву па, не знам ја шта сам ту могао рећи. Ја кажем, после шеснаест година, тада изјаву сам дао, када вратим филм, можда сам ја и погрешно онда, можда, али ово је што Вам сада кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми везано за одабир војника који ће ићи у ту акцију. Ко је извршио одабир тих војника? Кажете, дошли сте са колико војника, а колико је требало?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шездесет и нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шездесет, а колико је ишло у ту акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Око тридесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко је извршио одабир тих тридесет војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, претпостављам командири водова и оделења, јер када је Дарко рекао, они су са њима, немам ја као официр сада ја да идем да одабирам војнике, да кажем, ајде ти, ајде ти, ти ћеш остати, ти ћеш ићи, то је, ја сам се вратио после тог састанка у учионицу и био са Сашом и направио сам један списак, чисто да имам код себе тачно војника који се налазе у школи, да знам у случају некаквих проблема, тачно где ми је који човек. Ја сам имао као официр много

више обавеза у смислу официирских обавеза него што, како да кажем, него споредних неких, значи, да бих одржавао ред у јединици и све оно што ради један официр.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази причали да сте Ви извршили одабир тих војника за акцију и да сте управо водили рачуна да то буде у неким мало, да не иду ови млађи, него?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја, не сећам се, тога се не сећам. Можда сам ја у истрази, јер сам имао притисак, био сам у прединфарктном стању. Ево може, Брка је био ту, једини да потврди како сам ја тада деловао. Мислим, стварно, притисак 170/120, са гласом, каквим сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да тврдите да сте одбили то његово наређење, зашто Ви онда идете у ту акцију, шта се то дешава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У акцију? Па, то сам, малопре сам то рекао, али не знам сада, у акцију сам кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате то да гледате, него зашто сте Ви кренули?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Зашто сам ја кренуо, као родитељ, као човек. Тада сам, тада више није било, како да кажем, ја сам са официрским размишљањем прекинуо, значи, сваки ланац командовања се прекида и сваки контакт са мојим потчињенима и са војском, али као човек, прорадиле су ми емоције, слике из Ваљева са поласка када смо били на мобилизацији, мајке које су трчале за аутобусом, конкретно једна мајка је трчала пар стотина метара, викала: «Вратите моје дете» и ја као родитељ, нисам могао да кажем: «Е сада ћу ја сести ту, пити кафу или нешто, шта ја знам, остати у школи», што је било лакше, јер сваки паметак човек бира шта му је лакше, али ја сам проценио да је нелогично да оду војници у тако испланирану акцију, а да ја не идем, јер то је за мене било, што се наводи у оптужници, морали разлог, да то «морални» се тумачи можда као нешто да сам ја лоше мислио и да сам желео да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, и Ви сте отишли. Да ли је то значило да се.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ако имамо децу, ако имамо одговорност према тој деци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумела сам то.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ако сам ја некоме поверио ту децу, нисам могао седети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то значило, да сте се, само моменат, да ли је то значило да сте се Ви ставили под команду тог добровољца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да, мени, моја виша команда поставља командира, ја се постављам под команду, као обичан војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као родитељ, као човек, да ли Ви тим Вашим војницима саопштавате – «ја вам нећу бити командир чете, идем с вама у акцију као војник», само мало сачекајте да чујете питање.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Командоваће четом неки тамо добровољац», да ли Ви то њима саопштавате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То саопштава Дарко на састанку у школи. Зато сам звао Дарка да саопшти све шта је испланирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог састанка у школи, да ли Ви саопштавате Вашим војницима да сте Ви одбили наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, они су то знали, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, то је био, значи састанак, само мало, то је био састанак командира водова, војска није ту присутна, ниједан војник.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није, али командири водова су пренели војсци, ја сам рекао: «Пренесите шта се дешавало» и они су знали, они су знали шта се дешавало на састанку, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти командири водова, да ли сте у разговору са њима сазнали, да ли сте у разговору са њима сазнали, да ли су они то војницима рекли да Ви нећете командовати?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сигурно су рекли, бар по изјавама после акције, војници су сви знали, јер је то Дарко рекао и сутрадан на састанку, поновио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи «сигурно су рекли», да ли Ви имате поуздано сазнање да су рекли, да ли Вас је неки војник евентуално приупитао, «зашто Ви нећете нама да командујете, да нам тамо неки добровољац буде командант»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нема ту такве комуникације, него, једноставно, комуникација је ишла, да се Дарко вратио и рекао, шта ја сада ту имам да се буним. Ја нећу да командујем, значи, Дарко виша команда одређује ко ће да ради те послове. Ја не видим и чак сам рекао да војницима, да се обавесте о томе како је трајао састанак, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви уопште разговарате са војницима то вече, ту ноћ после састанка?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја ту ноћ не контактирам са војницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким не контактирате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан ујутру, с обзиром да сте у истој тој школи, ту су вам спаваоне, Ви сте ту заједно сутрадан ујутру.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, они су били уплашени, оно ујутру када смо били пред акцију, чекали смо Дарка да се обрати и када се Дарко обратио, ја сам мислио да ће он, омекшати његов став. Међутим, Дарко је наставио са истим, да кажемо, тоном и још оштрије према њима и после пар минута састанка тог, ја сам се удаљио и отишао у учионицу, а остали су људи који су опколили Дарка, тако и питали све и свашта у вези те акције. То већ има изјава војника и пошто ћу ја довести сведоке, све војнике, ја претпостављам да не може шездесет људи да лаже, да морају да кажу истину, а ја верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, стићи ћемо дотле. Рече ли Дарко њима, да ли сте Ви присутни када он разговара ту, кажете, отишли сте негде. Да ли сте Ви присутни када он разговара са војском, где се то дешава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пар минута, у почетку тог састанка у школи, значи пар минута, када се он обратио, тако како се обратио, да не понављам, ја сам, овај, био присутан и онда сам се удаљио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да бисте поново сишли, да као војник идете тамо?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам ишао са војском и ја и Радисав и Плавшић и Стојковић, мислим. Ми смо могли да кажемо, ајде нећемо сада да идемо, да дезертирамо, да будемо похапшени и вероватно ликвидирани као саботери, на пример, ја говорим пример, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, реците ми, по неким Вашим правилима службе, кажете, ту школу резервних официра сте завршили, када може да се одбије наређење претпостављеног, у којој ситуацији?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сада, ја то правило не знам, ја нисам правник, стварно не могу да, јер сам учио ту школу резервних официра, ја сам техничко лице, никада нисам имао ниједан час из области права. Ја имам вишу команду, тако је хијерархијски, значи, људе који су завршили високе војне школе, академије и курсеве ишли, добијали чинове, имали контролне вежбе да би добили чин и то све треба да знају. Има, овај командир је конкретно ишао на неки курс, значи добио је чин, овај, већи од мене да би командовао и он, посебно што је човек студирао и права и зна шта је право, шта није. Ја у том моменту, да одлучујем ја о правима, нисам, да осуђујем, просуђујем, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, како сте били обучени Ви и Ваша војска?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Маскирне униформе и носили смо качкете, на главама качкете територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте имали Ви неке истакнуте чиновне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ми смо чиновне приликом доласка у Товарник скинули због опасности заробљавања и препознавања и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су командири водова, сви сте скинули?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сви, сви. Ми смо се лично знали и није било потребе да носимо чиновне. Дакле, ми смо скинули чиновне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и командири водова кренули тај дан у акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва тројица?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сви, сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када полазите од школе, ко вас то води тамо према задрузи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко, Дарко нас постројава и води нас ка задрузи, ка тој задрузи, затвору сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, кажете, када сте били испред школе, односно задруге, видели сте те цивиле неке, кажете, мештане, уствари. Реците ми, помињали сте нешто да сте видели неке људе да су повређени, ја сам тако разумела?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, видео сам исцрпљене људе, искрено речено, мислим, то је био, онако исцрпљени, малтретирани, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих људи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам, сада тачно, али, можда тридесет, тридесетпет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви тада питате Дарка, шта је ово, ко су ови људи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, Дарко са мном тада не контактира више, него са тим човеком из одреда «Душан Силни», тим командиром. Ја не знам ни име њему, ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како је изгледао тај командир из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Изгледао је човек средње висине, плав, проћелав, спортски грађен, отприлике, овако, са њим се Дарко кретао и постројавали су ту нас и те цивиле, заробљенике, не знам, мештане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао тај човек нешто карактеристично, какву је униформу имао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Имао је шарену униформу, то сигурно знам, а да ли је имао не знам нешто на себи карактеристично, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, кажете, проћелав, средње висине?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, добро, можда моје висине, али средње висине, сада ако узмемо 180, 185, 190.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је имао од оружја?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви имали од оружја?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја тада ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, током целе акције ништа?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Током целе акције, војска је за време маршовања носила оружје на рамену, што је правило, а после када смо прешли на терен, носила је у руци поред себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је имала Ваша војска тада?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Имала је аутоматске пушке, пушкомитраљезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, конкретно, ту сте испред задруге, шта има војска од оружја тада?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Аутоматске пушке, пушкомитраљезе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја немам ништа. Имам пиштољ, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакво оружје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: «Шкорпион»; да, био сам задужен, ја се извињавам, «шкорпион», то је онам мали, кратки пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је направио, кажете, четири колоне су направљене?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај командир одреда «Душан Силни». Он их је извео из те задруге и постројио ту и све нас, наредио «покрет».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у истрази причали да је Дарко извршио тај распоред?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, кажем, када сам неке ствари прочитао, када сам вратио филм, консултовао се, ја сада не могу да кажем Дарко, ако данас мислим да је тај човек, Дарко је био са њим, али тај човек је учествовао у извођењу и постројавању. И Дарко је био ту са њим и овај је наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, од тог момента сте Ви под његовом командом, сви?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, сви смо под командом човека који је одређен од више команде, конкретно нашег старешине који је ту с нама. Није то човек дошао, случајно навратио, па ајде, ти ћеш водити акцију, него тачно се зна, одређени, ту је командир наш који треба да га зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада, у том моменту, неко од војника пита Вас нешто, везано за целокупну ситуацију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ми смо били доста уплашени, јер ситуација је била, како да кажем, мало, ми смо, како да кажем, били у неком обручу или не знам ни ја. Свака, експлозивна је била ситуација, да кажем, сваки потез наш би био, овај, можда ко зна како би све то прошло, да смо ми окренули пушке на њих, на пример. Када је прснуо обарач и то, ту је врло тешко контролисати ситуацију, то сваки нормалан човек зна, посебно ако имаш ту можда и пијаних који су одређени, и овакви и онакви, да и са разним униформама и са разним ћудима, нисмо са њима ни били у, ти људи да су нама доведени, па да ми можемо да одвојимо, да кажеш, ти си дисциплинован, знаш да рукујеш оружјем, да га мало, да кажемо, упознамо као добровољца, па да кажемо, е ти си за нас, а ти иди и врати се кући или иди у другу јединицу. Значи, они су нама одређени то јутро и ја нисам са људима ни контактирао, нити их знам. И били су у разним униформама, шарени неки, па неки прскани, па неки у СМБ чак, шаренило једно опште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, поменули сте нека два, три мештанина Србина.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, они су рекли да су Срби и да носе оружје и да су, ту су дошли у ту акцију, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквој су они униформи били, ти Срби?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не сећам се сада тачно, да ли су били у СМБ или шареној, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате и како разликујете ко је мештанин Србин, ко је «Душан Силни»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, представили су се они, они су се представили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ту, војсци, нама, ја сам мало прокоментарисао са тим једним од њих и они су остали ту иза колоне, ја сам био у средини колоне и са њима нисам уопште контактирао. Ја сам у колони био само са мојим војницима, ту између и очекивао сам наређења од командира, то је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сазнајете да је неко од тих људи који су били у средини колоне, када сазнајете да је неко од тих људи, рекли сте да је био малтретиран негде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, види се то, види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Види се по њима или како, на основу чега сазнајете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, види се, можда трагови можда по лицу или шта ја знам, мало спорије се крећу, шта ја знам, покрети. То сам ја онако, нисам ја са њима комуницирао, нити сам био тамо, ко им је то шта радио, ја не знам, ја нисам улазио унутра, нити сам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту испред те задруге, кажете, унутра улазили нисте?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је улазио неко од Ваших командира водова или војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, јесте, улазио је један, један део војника са Јосиповићем на улазу тамо у ту задругу, један део је остао са мнош, са мнош испред задруге. И нормално, Дарко је био унутра, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули од њих шта се то унутра дешавало?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, тих пар минута док нису изведени, после акције сам чуо да су биле неке ствари, али ја не знам стварно ко је ту шта радио, у том моменту преузимања њиховог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је састав био тих људи, какву су одећу имали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, имали су шарену, неки су имали шарене блузе, неки панталоне, неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на те људе који су били у те две средње колоне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били цивили, да ли су имали неке?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ево кажем, имали су блузе, неки панталоне, неки и блузе и панталоне, а неки само без, само су носили цивилна одела. Значи, имало је и њих шарених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се Дарко задржао ту испред задруге?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, негде око пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту пре кретања те колоне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, он је био ту и рекао је да иде у претрес, неко извиђање, неко извиђање шуме, неке, ја не знам ту, када се је удаљио, каже: «Ја идем у ту и ту акцију» и отишао је. Окренуо се, испратио нас и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се даље дешава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командир тај командује кретање «напред» и крећемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има тих људи које Ви означавате као «Душан Силни», припадници?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, негде можда ако су сви ти добровољци, јер они знају ко су, шта су, али ја мислим да их је било око двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они распоређени?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они иду испред и иза и крећу се околу, значи круже око нас, како да кажем. Већи део их је био иза, а неки су пролазили испред, неки су пролазили са стране, углавном су ишли неконтролисано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај који вам командује, где је он био?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је ишао на челу колоне са можда још једним или двојцом и нон-стоп је се кретао без заустављања и без комуникације са нама, са осталим, да кажем, мислим овим његовим добровољцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви кажете да сте били у средини колоне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте у истрази причали да сте били ту близу чела колоне, на метар од чела?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, гледајући од мојих војника, али гледајући од чела колоне у смислу чела колоне, тих који су били пет, шест метара, можда испред нас, онда сам ја био у средини, можда мало више од средине, хајде сада, нека сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, колико је била дугачка та колона?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, тридесетак метара, четрдесет, она се развучила како смо се ми кретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се при кретању ту, кажете, полазите од те задруге, да ли се Ви враћате према школи или идете у супротном правцу? Да ли сте прошли поред школе са том колоном, кажете, тридесетак метара, четири колоне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, мислим да је тај, не знам сада сигурно, тај пут је пре школе, значи или поред школе, не сећам се тачно, значи када смо кренули од задруге, то питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли сте прошли опет поред школе или нисте?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, ако је пут, то је асфалтни пут који води у село, ту смо прошли, ако је пут поред школе, јесмо, ако није, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то се не сећате.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Значи, нисмо ишли неким споредним путем, разумете ме, то је асфалтни пут који води у село, претпостављам на карти овде, неко делио карте, тим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, успут, да ли је неко од Ваших командира водова, кажете била су тројица, командује Вашим војницима, односно њиховим војницима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, они слушају искључиво наређења претпостављене команде. Они ништа не издају, не вичу, никакве команде не издају, постојало је једно само упозорење, кога се ја сећам, а да је неко рекао да водимо рачуна на правац силоса, да из правца силоса може доћи до дејства, да на то обратимо пажњу, можда је то неки од командира оделења, десетара или командира водова, али ја се сада стварно не сећам, али сам то регистровао и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли, кажете, ти људи који су били, они су били у средње две колоне, а Ви са стране?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошло до мењања распореда током кретања?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, како смо ишли, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нигде није измењен распоред?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, што, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго се Ви крећете и које је то растојање које сте прешли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сада тачно, не знам, географски постоји тачно, можда петсто метара, ајде да сада кажем петсто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је успут било нешто да је неки човек из те колоне убијен?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја то нисам видео, али сам после завршене акције чуо, речено ми је да је неки тамо застао, није се могао кретати и да је неко пуцао на њега. Али, у моменту када смо се кретали, колона се није заустављала, значи, нисмо сабијани оно, како је то у војсци, да се прикупљамо, него смо ишли онако развучени, тако да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте видели, али да ли сте чули неко пуцање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пуцање иза, да, било је, иза је пуцање било, пуцају и напред и иза, пролазе, пуцају неконтролисано. Из ког разлога, не знам. Њихов командир не упозорава «еј, људи, што пуцате, шта то радите».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви чујете да је неки човек убијен тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После акције сам чуо, за то време нисам чуо, јер ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када долазите до те детелине, до те ливаде, где се десио тај догађај, ко је наредио скретање у ту ливаду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај човек који је командовао, тај човек на челу колоне, командир одреда «Душан Силни», баш тај што сам ја објашњавао да је, проћелав, да, те висине, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да опишете ту њиву или ливаду како је већ?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Раван је тај простор, можда, можда 50 са 100 метара, не знам сада колико може да има, хектар, два, не знам сада тачно. Али она има, продужетак је имала тамо према силосима, тако да сам ја се чудило, сада правац силоса гледаш, а не видиш виноград у даљини, не знам где је виноград. Али, други воде, други командују, ја не знам, ја, нико у том моменту не упозорава да се људи тамо или стане па каже, тамо су виногради, нико ништа не говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, када гледате од пута асфалтног, да ли има са десне ивице те детелине, има ли неки пут?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај пут смо тек регистровали после те завршене акције, који је био миниран. Значи, акција када се завршила, неко је рекао, па гледај, у продужетку тамо има неки пут, па и он је миниран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи, једна ивица је асфалтни пут.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Е сада, да сам ја, на пример, командовао, логично би било да би дошао до тог пута, па погледао, е, минирано, шта је ово сада, на пример да ми је речено, иди тим путем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај командир право ишао у ту детелину?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Право, право, значи без заустављања, право. Није било никаквог оног размишљања, ево сада ћемо овде да гледамо, па пут је миниран, као, е нећемо ту, него одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, када гледате од тог асфалтног пута, сада смо значи разјаснили да је са десне ивице тај неки пут. Да ли је то сеоски пут, какав је то пут, асфалтни, какав?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Макадамски пут, сеоски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са леве, гледате са леве стране, односно лева ивица те ливаде, шта се налази, да ли су ти силоси или нешто друго?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, силоси су у правцу, а са леве стране се не сећам, била је нека живина, ограда, она жива ограда, можда је са леве стране био неки виноград, верујте, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, са супротне стране асфалтног пута, да ли су били неки кукурузи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сећам се само да је доминирао објекат, овај, као оријентир силос, тога се сећам и да је та ливада била ливада, класична ливада, значи, то сам једино запамтио. Ни са леве, ни тамо у продужетку, не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у том моменту када долазите до те детелине и када овај командир наређује овим, тим људима да се ту нешто распоређују, да ли се они распоређују, иду у колони или су у стрељачком строју или, на који начин се врши сада распоред?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У стрељачки строј, у стрељачки строј, сада смо ишли у колони и он нас распоређује у стрељачки строј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су сви ти људи стали у једној врсти или је било две врсте и како, да ли је то било паралелно са асфалтним путем или нормално, како је било?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нормално, нормално на асфалтни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под правим углом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не паралелно са асфалтним путем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не паралелно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Та друга нека, да кажем, врста, колико је било тих људи у тој другој врсти који су ушли иза тих цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можда петнаестак, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они стали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, они су стали, овако не у врсту, неконтролисано, тако, један мало ближе, један мало даље, али не сећам се да су били, оно, у правој врсти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, где су ти људи распоређени, да ли су они распоређени, не мислим на ове из «Душана Силног», него те људе које сте видели да су распоређени, како су они распоређени, да ли поред оне ивице оног пута или поред ивице асфалтног пута, на који начин? Одакле они конкренто полазе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су распоређени, то је детелина била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али кажете, неко их распоређује у неку врсту. Да ли је то као неки стрељачки онај строј, како су распоређени?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, на растојању можда метар и по један од другога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли су они распоређени у ту врсту поред асфалтног пута, па иду даље, или су распоређени у колони од асфалтног пута, па онда креће врста?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су под 90 степени распоређени у односу на пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Асфалтног?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, испред тога пута што Ви спомињете, тог споредног пута, сељачког пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, поред тог пута су?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, испред тог пута, далеко испред, не знам сада колико метара. Суштина је, да је неко, уствари, тај који је командовао, претпостављам знао где се налази минско поље, јер немогуће је да је скренуо баш испред, на пар метара, то хоћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је тај што је командовао ушао у ту њиву и детелину?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Верујте, не знам, верујте, не сећам се, да ли је он остао на путу или је ушао тамо, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај што је командовао рекао тим људима, тим цивилима или како Ви кажете, неки су били?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, било је разних упозорења, могуће је да је то друго лице, претпостављам да је тај остао на путу, а друго лице нешто обраћало се цивилима. Ми углавном смо, нама је речено, лепо показано руком «станите тамо иза и постројте се у врсту» и ми смо стали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви стали, где је војска стала, односно припадници?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тридесетак метара иза цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тридесетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А између вас?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ти добровољци. Уствари, ти који су, ја кажем, носили, нису сви били добровољци, можда, имало их је разних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли Ваши војници су сви у детелини или нису?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, могуће је да неки нису били, јер док смо се ми распоређивали, већ је овај наредио да се крене, «покрет» и то се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је његова команда била, шта је он конкретно рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: «Напред, покрет, крећи», ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког помињања тим цивилима да ће тражити се ту мине и тако даље?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја се не сећам, од војске то нико није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било речено, ако наиђу на мину, да стану, пре него што је дошло до наиласка?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда су они говорили те ствари, али ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви били удаљени од тог лица које командује?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можда десетак – петнаест метара, двадесет можда, колико је било између нас растојање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви у тој ситуацији, значи, крећете се у три неке врсте, како сам ја разумела?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико метара прелазе та прва врста, односно ти људи, цивили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, можда десетак метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десет метара су прошли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам сигурно, можда десет метара, највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви полазите са почетне позиције и да ли са почетне позиције полазе ови из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Ви прелазите метара ту?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Исто, сви заједно исто, комплетно сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они прошли десет метара, ови из «Душана Силног» десет и Ви десет?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту, када се све то дешава, да ли Ви размишљате, шта је сада ово?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја размишљам, али не могу да претпоставим шта може да се деси, мислим, ја чекам наређења командира, распоред на полазном положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ти људи држе за руке и разгрћу ту детелину ногама?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, не могу да се држе за руке, мислим да се нису држали за руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су разгртали детелину ногама?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је иједног момента било ко, било од добровољаца или од Ваше војске, или неко рекао, да је поменуо минско поље, мине и тако даље?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нико ни «М» од mine није поменуо, нико од ових, који су, ајде да кажем, добровољаца или тих Срба или било ко, да је рекао нама, војсци, «еј, људи, пазите, можда је тамо минско поље или mine», јер mine нису биле обележене, да смо ми видели, па да станемо, или чак, браћене, на пример, да имају стражара, као што исто и то се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко помињао неко разминирање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, то је после те акције, чуо сам неко од добровољаца вршио разминирање, а пре акције, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је после те акције неко разминирао нешто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После те акције неко од добровољаца, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, ја сам се удаљио, отишао сам одмах у школу, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у том моменту када се то десило, кажете, овај један је, да ли сте видели Ви тог човека који је био ту код те mine?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми смо гледали у њих и видели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек пао или се бацио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он се бацио на мину, он није пао, јер што би баш пао у том моменту, можда је пао од страха, стварно шта је разлог његовог таквог понашања, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пре или после тога, неко пуцао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам пао, ту је детонација била, где сам био близу mine, мислим, стварно се не сећам тих тренутака. Чуо сам после акције да је било пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чеге се сећате прво после?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Та детонација ми је остала и слика и пад човека и мој пад у детелину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је Ваша удаљеност од тог места где је тај човек, кажете, бацио се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда двадесетпет метара. Ја сам прешао једно пет метара у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, баш ничега се не сећате после тога, да ли сте Ви били нешто теже повређени или каква је то повреда била?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Само јак бол у бутини, ко се бави спортом, зна да је мишић бутни највећи мишић и да у случају удара, су ту јако болови. Само сам осетио јак бол. После тога је био оток, а нисам имао крварења, али је било модрица, то је трајало неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам се панталоне поцепале?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да нису, да Вас је само пецнуо гелер.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пробиле, то да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пробиле да, али поцепале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се обраћали лекару?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рупа је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се обраћали лекару?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам, нисам, ја сам онако трпео то и масирао мало и прошло ме то после седам дана, али сам храмуцао, мислим, болело ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је дошао Дарко Перић ту, какав је разговор био између Вас и њега?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сада, то не сећам се, то је, да не коментаришем његове изјаве, он није на том био догађају и он можда се сећа, али ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је он тада грдио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, он по обичају тако зна да виче, али да ме је грдио, није, шта је било, не знам, ја сам био у шоку, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, шта се дешава са овим добровољцима, да ли је неко ту повређен?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Повређена су тројица, тројица су повређена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је повређен тај што је командовао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он био повређен?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: По лицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова двојица?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам, мислим, један у ногу, а онај други не знам, али спомињали су се надимци, за њих знам двојицу тих, да је неки Лозничанин и неки Шапчанин, од тих, чини ми се имали су неке прскане униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сва тројица имали идентичне униформе, та три добровољца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да је овај, да нису. Овај што је командовао, имао је различиту униформу, а ови су имали различите униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај што је командовао, рекосте да је имао какву униформу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шарену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова двојица?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, мислим да су то прскане оне као што су код нас носили раније тенкисти, они су се разликовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у том моменту, колико је тај што је био повређен, што кажете да је командовао и што је био повређен по лицу, колико је он био удаљен од тог човека који се бацио на ту мину?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда једно пет, шест метара, до десет, није више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они мештани које Ви називате Србима и који су исто били у униформи и са којима сте успоставили, кажете, неки разговор испред?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се сада тачно где су они били. Они су, када смо кренули, били негде иза колоне, ја нисам са њима контактирао, нити сам их видео ту у, где су били у том моменту, у детелини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, њих видите овамо испред задруге, у кретању су били иза колоне, а тамо их нисте запамтили где се налазе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам, па видео их ту пет минута и нисам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, спомињете ту да је наишао неки официр, нешто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, наишао је неки виши официр и зауставио је ауто и почео да виче, «шта је то, откуда ви ту, па то је наше минско поље». Неко му је одговорио да су то поставили Хрвати, он виче «какви Хрвати, то је наше минско поље» и ја сам тада био депримиран, просто нисам могао да верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сазнадoste ли Ви, ко је тај виши официр?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам сазнао, верујте ми, он је се удаљио, да ли је он отишао ка задрузи, јавио се тамо Дарку, Димитријевићу да је то видео, шта је видео, не знам ни ко је, ни шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту још док се налазите на терену, шта се дешава, да ли је било неких повређених људи, да ли је неко страдао, шта се десило?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Било је повређених и страдалих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Броја се не сећам, нисам прилазио, јер ту када је дошао Дарко, то око њиховог враћања, смештаја, то је све он, ја значи само сам се вратио и не сећам се ни како сам се вратио, колико сам био у шоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели, да ли ти људи леже у тој ливади, опишите нам мало детаљније ту ситуацију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, једни су лежали, једни су стајали, тако, не знам, мислим то колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих, како су они после изашли из те детелине?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се ја тога. Ја их нисам, овај, ја их нисам преузимао, да кажем, нисам их ја враћао. Ја сам се одмах вратио у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у тој целој ситуацији, и испред задруге, и овамо приликом кретања, успоставили било какав контакт са било ким из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни реч проговорили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ниједну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је став, ни са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је мој став био, онда бих имао командну улогу ако бих са њима контактирао, нисам хтео уопште да контактирам, ја се понашам као војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали можда потребу, с обзиром, водите један велики број, не водите Ви, него идете и Ви као војник, да питате, где ми то идемо, шта, пошто Вам већ Дарко ништа није саопштио конкретно, да ли сте имали потребу да питате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко је рекао да идемо у виноград на претрес терена. Значи, тај човек доноси војнички одлуку и он нас води, доводи нас до полазне линије и ту нам треба да издаје задатак, тако се то очекивало војнички гледано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али с обзиром да од њега не добисте никакве информације конкретне, решисте да пођете тамо, да ли питате некога од ових људи, где ми то идемо, шта, како, да се распитате, ипак иде доста Ваших војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, идемо ка винограду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате некога, шта ови сада цивили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: План акције је претрес винограда, план акције се назива претрес винограда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте питали некога или размишљали, шта сада ови цивили, ови људи, где ће они?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то сам рекао код Дилпарића, ја стварно нисам знао шта ће они с њима, шта раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте знали.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Могао сам да претпоставим у глави да ће да их воде, на пример, на сређивање терена, тамо, шта ја знам, неке радње на терену, мислим инжињерског обезбеђења, то копање ровова и шта ја знам, али да ја сада помислим да ће доћи до неких непланираних ситуација, наиласка на минско поље, то у лудилу нисам могао да помислим, то нисам могао да замислим, то сваки официр у првој тачки сваке одлуке стоји замисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте размишљали, евентуално, с обзиром да Вам је у разговору са Дарком, на састанку командира водова, напоменуто да идете на простор где је било снајперских дејстава претходно и зато је тај претрес тих винограда, да ли сте размишљали, у тој ситуацији иде доста цивила, тамо нека снајперска дејства?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, причам да смо ми војнички гледано, били у колони маршовања, у фази маршовања. Као официр ја нисам могао очекивати да ћемо преко једне ливаде ићи и то директно преко ливаде и да ће доћи до пуцњава. То је сулудо, онда би сваки официр изабрао неки заклон, па би изабрали заклоне неке куће, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када већ дођосте до ливаде, значи очигледно крећете преко те ливаде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сматрало се да нема никакве опасности, никакве. Ја, верујте, да су моја деца била или било чија деца, ја бих рекао «слободно крећите тамо», нема ту, нико нам није рекао ништа. Јер нисам ја упознат са тим простором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Дарко Вам је рекао на оном састанку, постоје негде неке mine. Да ли сте Ви помислили тада?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Виноград и те mine.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда су ту те mine?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, али није то виноград, то је ливада, то је разлика огромна. Мислим, појам винограда и појам мина, ливаде, су два различита појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он рекао, да су mine у винограду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је споменуо виноград и није рекао у којем су распореду и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да није уопште спомињао где су mine, него да постоји могућност?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У винограду, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сада имамо конкретније, у винограду.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, у тој ситуацији, сада Ви се одједном налазите на непознатом терену, са војницима Вашим, са неким

цивилима, они се крећу по неком, за Вас непознатом, неиспитаном подручју, на некој ливади, да ли сте Ви помислили, може неко од њих да нагази на мину, можда је ту мина?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, причам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте помислили, може неко од тих цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја бих децу своју и децу било кога рекао, е пређите, нећемо наићи, нисам могао да сањам да ћемо наићи на то, како сам то могао да знам ја, мислим, то је основна суштина у томе да ми то нисмо знали, нико из војске није знао то. Ако нађете некога војника или мога потчињенога, да каже, еј, речено нам је ту и ту, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су ти људи, значи ти цивили, у том кретању кроз детелину, прешли ту детелину најпре по дужини, па онда кренули по ширини?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, само су кренули десетак метара и то се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то њихово једино кретање било ту десетак метара?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за све то време, да ли Ви видите пре овог догађаја, после догађаја, да ли Ви негде видите или разговарате са потпуковником Димитријевићем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја њега не знам, не видим га и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав разговор са њим нисте имали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Никакав, па кажем, увече када смо дошли, ту сместили се, ту ноћ и други дан, негде око подне смо одведени у Шид, ја стварно после шеснаест сати проведених, нисам га ту видео. Ја сам га први пут упознао у ЦЗ-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, евентуално, неки разговор остварили са неким из тог места Ловас, са неким мештанима, сем оних које сте, кажете, ту испред видели?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, ја мештане нисам познавао, како сам могао то да знам, када се нисам кретао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овог догађаја?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, пет сати од момента када се десила акција, значи негде око подне, послеподне, не знам, смо доведени, нигде се ја нисам кретао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После догађаја, да ли сте са неким контактирали, евентуално?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нисам, ни од ових оптужених, ни било са ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким? Да ли сте остварили контакт са неком Вашом вишом командом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Ратка Ђокића знате. Да ли сте са њим нешто разговарали, евентуално се чули телефоном?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, он није био, он се вратио, он се вратио у Ваљево, рекао је да се враћа у Ваљево, када нас је довео у Чаковце, он је рекао: «Враћам се у Ваљево» и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, једини Ваш контакт је са војном полицијом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њима тамо давали неку својеручну изјаву или како је то било?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, давали смо изјаву, овако изјаве, класична изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је разговор био Ваш са Дарком после догађаја у вези тога, кажете, овамо сте збуњени, не сећате се? После тога, значи, ипак, десило се нешто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После тога сам се ја са њим, како да кажем, конфротирао, грдио га, он грди мене, ја њега, као сматра да је он у праву, после тог догађаја, говорим после када смо се вратили. Били смо пар пута можда у кафани негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били испред задруге, зашто нисте од Дарка Перића инсистирали и тражили да Вас упозна са тим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тражио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је он одредио за командира акције?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После састанка сам тражио да се упознам са тим човеком, он је одбио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је навео разлог, зашто одбија да Вас упозна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, одбио је, био је љут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био тај састанак командира водова и Дарка као команданта одреда, па и Вас као командира чете, да ли сте на том састанку Ви инсистирали да Вам Дарко објасни тај правац кретања и када је он то одбио, да ли сте га Ви питали, зашто, зашто он то одбија да Вам каже неке податке? Да ли је имао неко објашњење зашто, све што га Ви питате, он одбија?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је рекао да, он каже да ја нисам командант дивизије, да планирам акције, то планира виша команда и да је он такву команду добио и не може да ми да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке речи о томе, о разминурању неком?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам тражио да се одреде јединице, специјалне јединице инжињерије или борбено оклопно возило које је бригада, чуо сам, имала, да се то подручје разминура, а да ми касније кренемо у ту акцију. То је моје логички, зашто сам се бунио, испада да сам ја ту само рекао две, три речи, него била је галама сат времена и вика и дрека и урнебес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом Дарко помињао да идете неким путем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ништа није спомињао, никакве путеве, локације, ништа, ништа. Ја сам тражио од њега да ми да што више информација, он не даје ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли је имао неко објашњење, зашто то не даје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно, да ли му је речено, његов командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, није вероватно, реците ми, шта он Вама каже, какво је његово објашњење, зашто Вам то не саопштава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он сматра да ја треба да извршим оно што је он добио наређење и да ја нисам командант дивизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, сматра.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Него да извршавам наређења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, и тај Дарко је неки командант одреда, зна да Вас је довео на непознато подручје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он у тој ситуацији, Ви му тражите нешто, он одбија и ништа не каже, објашњење, зашто одбија, зашто Вас не упознаје са овим човеком, командиром «Душана Силног», све одбија и не даје никакво објашњење зашто? То је мало некако нелогично, с обзиром да, кажете, да сте били добри, другарски однос, знате се од раније, како сада одједном?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То вече, он једноставно није хтео да комуницира са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, само он зна зашто, ја не знам. Нисам ја њему могао да ишчупам речи, када он, вероватно или је добио такво

наређење или је добио много наређења, не знам, па се збунио, заборавио је, немогуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли он Вама каже, «па мени је тако наредио тај и тај»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, он није рекао, он је рекао само виша команда наредила да се то мора тако извршити и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу ова двојица, Мирослав Плавшић, шта они њега питају?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Исто, исто, слична су то питања била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосиповић, шта га пита он?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Исто, исто, Јосиповић исто питао у вези мина, локације, подручја где се налазе мине, то је човек конкретно питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И не одговара ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после његов разговор са војском, шта је војсци рекао, јер, колико сам ја разумела, он је имао, по Вама, и увече и ујутру са војском?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је увече ишао ту да војску мало примири, јер се војска била уплашила. А ујутру је ту био у ходнику и објашњавао ту акцију како ће се извести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам Дарко први пут спомиње те неке људе, цивиле, мештане, како их Ви називате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте их звали заробљеници, сада више нису на претресу, али када Вам први пут помиње те људе и шта Вам каже везано за те људе, због чега?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ништа не каже, само виче да су то мештани и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта, како конкретно, шта њих спомиње, у ком контексту?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ништа он не каже, ни разлоге зашто се воде, ни зашто ће се користити, ни да ли ће бити водичи или неће бити водичи, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви њега испред задруге, где кажете, био је присутан и Дарко и ти добровољци и тај командир, да ли Ви њега питате, «Дарко, шта ови људи раде, који су ово људи, одакле, шта, цивили, где ћемо са њима»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је само контактирао са тим командиром одреда «Душан Силни», са мном уопште није контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви сматрали за потребно да то расчистите, да га питате, евентуално?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја од момента одбијања наређења, ја прекидам ланац командовања. Значи, не учествујем у командној улози, не доносим никакве закључке, ни одлуке. Ствар је у томе, ја се понашам официрски, не могу да сада се мешам у Даркове и тог командира, овај одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на том састанку Вашем вечерњем, Ви, Дарко, Плавшић Мирослав и Живан Стојковић, да ли је Дарко када сте Ви одбили наређење, пренео то наређење на Јосиповића као командира првог вода и Вашег заменика?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, могао је, али није. Могао је рећи, добро, Влајковићу, ти се бунеш, нећеш, али има ко хоће, ево Јосиповић. Он је аутоматски рекао да ће то радити човек из одреда «Душан Силни», командовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на који начин, кажете, и командири водова су одбили то да раде. На који начин или Ви закључујете да су они одбили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, питају, «Дарко, Влајковић ти добро каже, човече, дај нам информације, не можемо ићи тако у акцију» и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је разговор, а на који начин они одбијају наређење и коме?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тачно шта они питају, али питају људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви сте рекли да су и они одбили.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да, одбијају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су одбили то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, кажу, нећемо да командујемо, нећемо да, неће да руководе са том акцијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме то кажу, Дарку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, Дарку, свима нама на састанку, као и ја и Јосиповић, и они су људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли они, њих двојица, односно тројица њих, за које тврдите да су сви били у тој акцији, да ли су они саопштили војницима – ми смо одбили команду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесу, јер су војници то знали. Ја сам им рекао да обавесте војску. Исто вече су обавестили војску и онда се Дарко вратио, они су се вратили и рекли мени да су уплашени и онда је Дарко ишао да мало разговара са војском, да их смири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, шта се то дешава, значи Ви и сва три командира вода, сви сте одбили наређење, да ли у тој ситуацији сте евентуално сматрали за потребно да треба да потражите

потпуковника Димитријевића, да евентуално са њим разговарате, да се консултујете, нешто му саопштите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам ко је Димитријевић, не знам лице које је, ја знам само Ђокића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажете, да је, помињали сте, чини ми се, да је он био у Чаковцу, исто Димитријевић са Вама.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се да је био у Чаковцу. Ја се сећам само Ђокића од виших официра. Ако је он био, мислим са Дарком, можда пар дана, мислим, пар сати у Чаковцима, не знам, то Дарко зна, али није био тамо где сам ја био у Чаковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Влајковићу, претпостављам да сте упознати са одбранама и оптужених, конкретно ових који су најинтересантнији за Вас и са исказима ових сведока и сведока оштећених.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јесам, јесам, јесам, упознат сам скоро са свим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Дарко Перић, знате његову одбрану, из истраге, није се мењала ни на претресу у односу на Ваш део, он тврди да Ви нисте одбили наређење, да Ви никада њему наређење одбили нисте.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Читао сам то. Он може да тврди шта хоће, ту је Јосиповић, ту су командири водова, који вероватно сада из страха да не доживе као и ја и Јосиповић, али ту је војска, шездесет и нешто људи, који то све знају. Значи, овде није рађена ствар у тајности, мислим, био сам ту шеснаест, седамнаест сати, нисам био шеснаест, седамнаест дана, тако да, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови Ваши командири водова Мирослав Плавшић и Живан Стојковић, уопште не спомињу ни да сте Ви одбили то наређење, ни да су они одбили наређење.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ни да су били на састанку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, помињу да су били на састанку.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим, Стојковић не, али Плавшић да. Па, не знам ја шта они изјављују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, то је једна, знате у војсци одбијање наређења, то је крупна ствар, да се тако нешто.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, одбијање наређења је сигурно крупна ствар и то је чињеница, то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, они то не спомињу, када су саслушани.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јер овде су људи неке ствари радили иза наших леђа, иза војске. Неке ствари ми нисмо знали, ми смо доведени ту, то вече, то се десило ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени овај Јосиповић, он не спомиње да је он одбио наређење.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, одбио, сада, појам одбио, питајте га, да ли је одбио или није, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бар у истрази није тако причао, не знамо, видећемо шта ће се дешавати на претресу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Како се тумачи сада. Питао сам Стојковића, шта то причаш тамо, он ми каже другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Мирослав Плавшић тврди да је после Дарко Перић дошао на то место где се то десило и да сте му Ви рекли, објашњавали да нисте могли да водите акцију, већ «Душан Силни» да је водио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, то знам да је рекао, то је рекао поштено. То је тако и било и то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је истина, да ли је тако? А зашто сте Ви Дарку Перићу објашњавали да нисте могли да водите акцију Ви, него «Душан Силни», ако је он већ одредио командира, ко ће да води, што Ви?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко Перић може да прича шта хоће, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он може да прича шта хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово нисмо сада.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је његова ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте мало, нисмо код Дарка. Ја Вам предочавам изјаву Мирослава Плавшића, командира трећег вода, који је рекао то што сам већ рекла, значи да сте Ви после тога објашњавали Дарку да нисте могли Ви да водите акцију, него «Душан Силни», Ви то потврђујете, а ја Вам тражим објашњење, због чега сте то рекли Дарку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја се тог после догађаја не сећам, Дарко се сећа, он је био ту, па није преживео ту трауму. Ја се не сећам тај коментар Дарков са Плавшићем, чак и тренутка када је Дарко дошао и ништа, ништа, ни повратка, ни, то је било све у хаосу једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, одбрана Дарка Перића, такође он спомиње да је то јутро војска имала по његовом сећању, шлемове на глави. Велики број сведока, ових који су преживели минско поље, такође помињу неке шлемове на глави. Да ли можете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, није било шлемова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете Ви да објасните, да ли сте сигурни Ви у те качкете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сигуран, па, мислим, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су имали ови на главама, ови из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сада тачно се не сећам, можда неке беретке, неке, не сећам се, могуће неке беретке су биле, неки су можда гологлави, али не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један војник Драгош Лекић на овом записнику из истраге од 24.09.2007. године помиње да сте их Ви водили до задруге, Влајковић и Јосиповић, од школе до задруге?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, тај војник Драгош, не знам, он може да прича шта хоће, али не верујем, шездесет, уствари тридесет војника зна да то није тако, јер ми не знамо где је задруга, како можемо водити војску. Па, Дарко нас одвео и био у задрузи ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ти људи, ми не чусмо, мештани, мештани, не чусмо, да ли су то Хрвати, Срби, који су, шта су?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам после акције чуо да су Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре акције?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пре акције нисам знао ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није ми објашњено, значи, један број Срба, један број Хрвата или број тачно који, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том моменту овај испред те задруге када то видите, да ли Ви знате да су то неки заробљени људи или не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, па не знам ја, мислим, нисам ја учествовао ни чуо да је то неко заробљавао и ко је заробљавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то, то сте рекли већ да не знате, али у том моменту, да ли Ви чујете од некога или евентуално на основу целе ситуације, закључујете да се ради о неким притвореним лицима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не знам ја њихов статус шта је, нисам обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од војника, Зоран Јовановић, у истрази спомиње да су се ту људи држали за руке, као да косе детелину, ти Хрвати?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, мислим да није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кретали се кроз ту детелину као да косе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, мислим да није тачно то, кретали су се нормално, мислим да је тако. Не знам шта су други војници изјављивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Живан Стојковић, видели сте његову, то је командир другог вода, он уопште, каже, «не сећам се да је Дарко нешто претио»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, у смислу да је претио војним судом, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек присутан на састанку, Ви причате, дрека, вика, чудо се десило, каже, не сећам се да је Дарко ту нешто претио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је тачно, јер он је претио и то жестоко. Стојковић не знам шта је причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сада овај командир другог вода ту сада тако прича?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам то, мислим да је он рекао да није ишао у акцију, а није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам не цитирам све ове исказе ових сведока, претпостављам да сте ови који су били на минском пољу, неки су остали, преживели, повређени и тако даље. Један добар део свих сведока, скоро да кажем, већина њих, помиње да су се држали за руке, кретали кроз ту детелину, да су разгртали ногама детелину, да им је речено, ако наиђу на мину, да стану, да су ишли до краја, до неког кукуруза, прво по ширини, после по дужини. Готово да већина тих сведока каже, да је дошло до измене у колони, да су најпре ишли унутра, а после са стране?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Упознат сам са тим изјавама, то није тачно, мислим да је то немогуће, што би се мењали или што би сада они се држали за руке, не знам, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То разгртање детелине ногама?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, можда неко од добровољаца је можда то рекао, али у тој близини, они су били близу, али ја од војске, ми нисмо са њима контактирали, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте контактирали, али Ви сте ту и гледате шта се дешава. Зашто ти људи, па ево и један од војника, тврди да се ти људи крећу, разгрћу детелину и тако даље, а сада Ви кажете, то није тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја не сећам се, не могу да кажем нешто што нисам радио и што нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви то не видите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда је неко од њих појединачно гледано, а сада да су сви држали се и да су сви то радили, то не верујем. Ево, питаћемо поново војнике на сведочењу све, о ситуацијама и све, па ћемо питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не војнике.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, оне који су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има два регистратора сведока Хрвата који спомињу те такве, скоро сви ови преживели са минског поља, који помињу разгртање детелине, држање за руке, када наиђете на мину, реците «стој» и тако даље. Ту су им искази у том делу углавном, бар из истраге, идентични.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Управо сада с тим, ја мислим да није тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, у вези ових.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим да је то био снимак или слика, сада би се одмах могло да реши тај проблем или да је то било пре суђења, ево после пола године или годину дана, много би се то лакше сада сетили и ликова и ситуација, него свако прича како њему одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ти људи такође у својим исказима спомињу да је њима говорено «ићи ћете тамо, рећи ћете ви где су минска поља, то су усташе постављале, идемо разминирати»: Они тврде да је то током кретања једна активна комуникација са њима и да им се говори, то у том кретању.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, то нико није спомињао, те ствари, бар оно што сам ја ту са војском био. Не знам ја, можда је то раније њима неко рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, они причају то док се дешава у том кретању?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда тамо док су били у задрузи, ја не знам, али током кретања нисам чуо да се уопште спомиње тако нешто, од било кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у том кретању наишли на неку ћуприју?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се, каква ћуприја, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био тај пут којим се Ви крећете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Асфалтни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Асфалтни? Да ли сте ишли на неки мостић ту?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, можда је било неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Дарко Перић било ког момента спомињао да ће неки Јоца тамо да командује вама или да ће да се консултујете са њим или да у садејству командујете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није спомињао Јоцу, само је рекао, командир одреда «Душан Силни». Сада се спомиње ту неки капетан Јоца, ја не знам, стварно. Једино име које се спомињало тада, је име «Аждаја», али ја и тог човека нисам упознао, тако да, значи то он

спомиње, да је био на састанцима, да је, ја сам тражио да се упознамо, да видим ко је човек, да, он ме није упознао са њиме. А није рекао Јоца, рекао је само командир одреда «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови људи који су такође оптужени, припадници «Душана Силног», да ли Ви међу њима, виђате их овде, и у истрази сте их виђали, претпостављам и овде од доласка, да ли у некоме од њих препознајете неког од тих лица који су тамо били?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то сам већ једном рекао, у истрази пред Дилпарићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, никога од њих не препознајете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не препознајем, можда да је то све било много раније, можда бих препознао, сада, јер сам био кратко време ту, били смо у униформама, прошло је седамнаест година и стварно да препознам, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај један од њих, Драган Бачић, каже да су Ваљевци рекли да је детелина минирана и да се иде да се то провери, «да су они наредили да сиђемо у детелину». При том, када каже «Ваљевци», мисли на Вашу чету, односно припаднике Ваше чете, који су били на том задатку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То није тачно, питајте Бачића, то није тачно. Нико од војника није спомињао, нити знао, ако нађете неког да је знао да каже, еј, рекао му је тај и тај, то је ту, осудите ме сто година. Ствар је што су неки други људи то знали, али нама то није речено, јер овај суд то мора, ако ће истину да утврди, да утврди, да би било поштено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај један од оптужених, Јован Димитријевић, тврди да је ту колону, значи, војну колону водила војска?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ма, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Каква војска, на челу те колоне није био, на челу колоне се у маршовању креће командир, то је правило. Значи, на челу колоне су се кретали ти људи који су командовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један од сведока ових, Љубомир Солаковић, сведок који је замолним путем саслушан 22. новембра 2007. године, дао исказ, иначе један од људи који су били међу Хрватима, тврди да мушкарац који је наређивао је са шлемом на глави?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам шта тај прича, ја знам шта сам носио на глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један чак тврди, Јосип Сабљаковић, каже, «потпоручник неки командовао».

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, потпоручник је био тада Јосиповић, а није командовао, није уопште, он није добио од мене наређење да би могао да командује. Значи, ја му нисам пренео одлуку да би он могао да командује, јер човек је частан човек и стварно, како смо се ми понашали, испаде да сви сада нису ништа знали, нису ништа урадили, али ја о Јосиповићу имам изузетно добро мишљење и да су се сви тако понашали, одговорно и професионално као он, можда не би доживели ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте Дарко Перић у својој одбрани тврди да Вам је везано за те заробљене цивиле рекао да су заробљени, да Вам је рекао да се обезбеде ти неки затвори пре тога, затим да Вам је рекао да ти људи се воде тамо, зато што је било неких дејстава пре тога, а и зато због тих неких минских поља, да они знају, пошто су Хрвати, да знају где су они минирали, односно њихове јединице, па да се у циљу такве једне заштите, они воде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је Дарко мислио, то је његова ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он тврди да Вам је то рекао, пренео на састанку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ма, шта он може да тврди, он може да тврди, да он лаже, рецимо, сада тврди због његове одбране, ја разумем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврди, такође да Вам је тачно ту детелину рекао да не идете у детелину?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Како је могао да каже, како је то могао рећи, када смо били дошли по мраку и ујутру устали, одакле је могао да каже, кроз прозор, по мраку или, карте нисмо имали, како, како. Има изјава његова да је, да му Димитријевић то није рекао. Како је сада могао рећи мени, мислим, значи локације и те ствари, уопште нам није рекао, то сам тражио, зато сам се и бунио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама тужилац ставља овде на терет, управо да сте Ви наредили да се цивили построје у један ред, ухвате за руке, фронтално крећу, разгрћући детелину, лево, десно и да стану ако угледају мину. Он управо то Вама ставља на терет.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, то ставља зато што су били одређени проблеми у Шиду и ја сам преживео трауме тамо и могао сам рећи свашта. Ја то када сам прочитао, просто нисам могао да верујем. То није тачно, то је, то тврдим и пред Богом и пред народом и пред било чим и могу да тражим да ме сниме апарати, да ли уопште тако и размишљам, ако има такав уређај у свету, то је немогуће. Али ја знам зашто сам, како је било у Шиду, како је то трајало, малтретирање и то су најтежи тренуци мог живота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, с обзиром, Ви кажете.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Исти они који су требали да среде тај терен, да носи пушку један и једна униформа су то радили, разумете? Ако десет војски имаш ту и сви носе пушке, ко зна ко кога слуша ту. Сваки паметан човек би ту разговарао, овај, нешто, овај, закључио, шта се ту дешава. У Зворнику смо само ми носили пушку. У Малом Зворнику где нема ниједан Муслиман, није малтретиран, где није нарушена џамија, где нико није ушао у нечију кућу, да нико није никога опљачкао, сачувајте боже, силовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте икада чули од било ког војника или Ви лично, да је Дарко издао неку наредбу да се пуца у те заробљене цивиле?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не. Дарко на званичном састанку где сам ја присуствовао, не, то није изјавио. Ја шта се дешавало у школи, ти војници после када је он са њима био да их, да кажемо, мало умири, јер су били уплашени, не знам шта су изјављивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви немате та сазнања?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас тужи да бисте разумели ову оптужницу до краја, тужилац Вас тужи да сте Ви мало нешто негодовали, али сте на крају пристали да извршите тај задатак?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Негодовали, одбили задатак, нема у војсци хоћу-нећу, значи ја нећу да командујем, прекида се ланац командовања. Нађите ми, реците, питајте, слободно питајте сваког командира вода, да ли је Вама Влајковић издао какво наређење, да ли је издао, пренео одлуку, да ли је издао заповест. Ако они то кажу, океј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Дарко Перић само рекао да ће овај да води акцију или је пренео, практично, команду са Вас на неког тамо добровољца, припадника «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је дословце рекао «командоваће акцијом командир одреда «Душан Силни», јасно и гласно. После тог силног негодовања и галаме и вике, дошло је до туче, вероватно је било туча да није, ко зна шта би испало да није се тако завршило, јер ја то нећу да радим. Такве ствари нећу да радим, то никада не бих урадио, јер сам такав човек. Ко ме зна, мислим, сада овде на суду је сва прича свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у било ком разговору и на том састанку или било где у присуству тих војника, да ли сте евентуално чули да Дарко помиње да ће ти заробљени људи или како већ, Хрвати, цивили, шта су, да ће бити коришћени као живи штит, као заштита?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то Дарко није спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: На званичном састанку не. Овде се провлаче неке ствари које су се можда дешавале на незваничном, у пролазу, можда је, ја не знам да ли је Дарко то рекао неком војнику, а на званичном, не. У војсци постоји званичан састанак, издавање задатка, преношење, издавање, преношење одлуке, издавање заповести, то су ти званични састанци, све остало је незванично. Ја чујем, и сада војска прича неке ствари које ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И реците ми само, да ли сте после свега овога, после доласка у Ваљево, контактирали са овим Ратком Ђокићем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После 1991.? 1991., да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њему испричали шта је то било?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јесам, он је се човек интересовао, ја сам му рекао у најкраћим цртама шта се десило и човек је се чудило просто јел то могуће тако, како се то неко понашао. Ја знам њега као одличног официра, професионалца, тако да. Он је мени био надређени у Зворнику и знам шта ми је преносио и какве команде је преносио и како је то било коректно, конкретно, тачно, прецизно у далеко тежој стратешкој ситуацији, говорим, далеко, далеко тежој него у Ловасу и никаквих проблема није било. То њега можете питати. Ја имам извештај вероватно са те наше тамо акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он помиње тај разговор са Вама у свом исказу и тврди да сте при томе Ви рекли да је неки «Аждаја» то водио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Помињало се име, јер мени тај филм пре шеснаест година тада име «Аждаја», надимак. Име Јоца се није спомињало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је при томе он говорио овим цивилима «ако наиђете на мину, зауставите се».

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тога, не знам шта је он то причао. То је он дао исказ, да ли је тако, не знам, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, после, само још једно питање, пре него што направимо паузу, после овога свега, Ви кажете упућују Вас у Мали Зворник, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да, када је био рат у Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, да ли сте Ви неки чин имали после овога, да ли сте неки чин поново добили или шта, капетан, видим овде помиње се резервни капетан, после Зворника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, био сам поручник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али видим у личним подацима се спомиње резервни капетан?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После Зворника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је можда у евиденцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не не после Зворника, него у Вашим личним подацима које дајете, спомиње се да сада имате тај чин резервни капетан?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Кажем, нисам обавештен, није ми уписан чин, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили тај чин?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам добио, нисам га никада носио, јер после Зворника нисам ишао ни на какве акције и вежбе. Могуће је да је после Зворника тај чин мени додељен и да после није било мог ангажовања, је можда сам ишао једном као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, ко Вам је био тамо у Зворнику командант?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командант ми је био Ђокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Непосредно претпостављени, ко Вам је био?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није био Дарко тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко је, не знам ни ја, формацијски, шта је било тада са њим, али није био Дарко. Значи, мени је Ђокић командовао и био је одред диверзантски, командовао је неки други колега, две чете су биле.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Ради паузе, главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12 часова и 35 минута и биће настављен у 13 часова и 05 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 13 часова и 10 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујемо.

Адвоката Миодрага Планојевића сада мења адвокат Миладин Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите, имају ли чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ево пар кратких питања, судија Татјана Вуковић, члан већа. Ко је руководио, заправо, сада на основу Вашег исказа, требало би мало да ми објасните, том акцијом, нема значи двојне команде, то је само руководи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нема, то је командир «Душан Силни».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, Ви учествујете у акцији као војник, не знате ко Вам командује, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командир одреда «Душан Силни», тако сам ја добио од моје команде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И Вашим војницима командује тај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тај човек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Проћелав?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли знају они да им је он командант?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Знају.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко им то каже?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, увече им је речено да, после састанка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Немојте то у пасиву, речено, то ништа не значи, него, ко, ко је рекао Вашим војницима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, командири водова.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Командант ти је?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командири водова су им пренели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како Ви то знате да им је то рекао, овај Јосиповић и Мирослав?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јосиповић, Плавшић и Стојковић су им пренели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли сте Ви били присутни када им је то пренето, да Ви нисте командант, него да је тај неки непознат?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су отишли у јединицу и пренели им то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли Ви то знате непосредно или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Знам да су им пренели, то знају и ујутру, како би знали ујутру, увече, значи, одмах после састанка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је Вама рекао да су им пренели војници и да сада војници знају да Ви више ту нисте командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не војници да су пренели.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Војницима да је пренето, да, да. Ко је Вама то рекао, како Ви сада знате да они знају да Ви нисте више командант?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јосиповић им је пренео и Плавшић и Стојковић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је Вама то рекао да им је пренето то наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам сазнање да војници знају да ће им командир бити из «Душана Силног»?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да Ви више нисте командант?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јосиповић ми је рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А Јосиповић је Вама лично рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Вероватно Јосиповић или неко од командира, не сећам се, речено је, ја сам рекао «јесте пренели шта је било са састанка», «јесмо».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А када Вам је Јосиповић то рекао да им је саопштио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно увече.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па, добро, мораћемо то да питамо Јосиповића, да ли можете мало прецизније да кажете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не могу сада да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ипак је то доста битно, значи Ваши војници треба да сазнају да Ви више нисте њима надређени?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сазнали су, да, сазнали су.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Сазнали су? Од кога Ви знате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После састанка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А овде у оптужници каже, да сте Ви ипак ову наредбу прихватили, између осталог, и наредбу да се отвори ватра, ако цивили залегну. Да ли Вам је познато нешто о томе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам објаснио већ.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То сам малопре чула, али значи Ви не знате да је тако нешто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То ми није Дарко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То сам хтела само везано за оптужницу, значи то није тачно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли није тачно и ово да сте Ви наредили да се ови построје у ред, ухвате за руке?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо исто питали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ни то није тачно. А оне вечери, претходне вечери, кажете, овај Перић доста виче, па Ви иако сте миран човек, Ви исто вичете и тако даље, вичу ли и овај Живко и Мирослав или, да ли они причају или ћуте или шта?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јосиповић, да, мало повишеним тоном, а Мирослав има овако, да кажем, неку говорну ману, али и он се јавља и Стојковић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како се јављају, шта кажу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, траже информације, траже податке о акцији, као и ми.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Као и Ви лично?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Као ја и Јосиповић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли они на крају тог састанка кажу неки свој став везано за те наредбе или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Исто као и ја и Јосиповић, да не могу да командују том акцијом.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је Јосиповић ту одбио, децидирано?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ова двојица?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па и њих двојица се нису бунили, па рекли, «еј, ми хоћемо а ви нећете», сада не може то тако у војсци – или нећемо или прихватамо команду или не прихватамо. Мислим, то је тако војнички.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Члан већа, судија Плазинић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Хајде да се вратимо на оно, значи, излази се из села, креће се од задруге. Колико се, колико је то далеко, уствари, колико простора, колико дужних метара, километара, није важно, пролазите од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Хајмо отпочетка, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је да је петсто метара.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Тих петсто метара, рекли сте да се колона развукла. Хајте поредак у тој пешадијској колони. Како изгледа поредак у пешадијској колони и колико се она, заправо, развукла за тих петсто метара?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, исти поредак је задржан, значи није мењан, а можда се развукла ако је било растојање између војника метар, она је сада два.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Када се дође на овај део пута где се креће сада фронтално према тој детелини, колико сам схватио, а добро сам пратио, наређује се поредак у врсте. Које су тачно команде биле и како се понаша значи свака од тих посебних групација у колони и како се Ви понашате у односу на те команде и тачно које су команде биле, јер се потпуно мења сада формација из једне, у ком тренутку се узима то оружје у руке, ако су пушке биле на раменима? Колико траје то успостављање поретка према, за кретање према детелини? Да ли можете то, ако се сећате да нам опишете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, траје можда десетак минута то распоређивање, тог човека који је командовао. Већ сам објаснио како је распоређивање било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Које су команде биле?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да се пређе у детелину, да се промени правац, да се настави даље тим правцем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Ко командује појединим деловима те колоне, да стану у врсте, мислим, које су команде конкретно биле?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тих команди. То су радили добровољци, мислим тај командир, не добровољци, тај командир њихов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, шта он конкретно командује цивилима, шта командује?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је рекао, «ви ћете стати ту», нико им није командовао да организују тај распоред, а нама је рекао «станите тамо иза у врсту».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље команде, да ли командује цивилима, покрет кроз детелину, крећите се, напред?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Вероватно је рекао «напред, покрет», нешто је вероватно рекао од тих речи. Не би могли да крену сви заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта командује Вашим војницима и Вама као?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Све исто, потпуно исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви да крећете напред?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, сви напред. Није он појединачно одвајао сада, па рекао, ви ово, ви оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он стоји када командује, ван те три врсте или у врсти или иза цивила, испред цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је био на путу, али после стварно се не сећам даље где се лоцирао. Значи, ту негде ближе цивила, чини ми се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: У ком тренутку се узимају пушке са рамена у руке?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, у моменту преласка на земљани пут, на земљу, на земљиште, значи, тако је то правило, после преласка са колоне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени је остао нејасан термин «прекид команде», «прекид ланца команде», како Ви то кажете. Шта значи тај термин?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам употребио у смислу да ја не преносим више никаква наређења мојим подређенима, то је тај прекид, тако сам објаснио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је последица за прекид ланца командовања?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па то Дарково недавање информација за извођење акције, за командовање акцијом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, Ви кажете у војсци има, не може, нећу и знају се последице за не може, нећу, па ја колико сам схватио, прекид ланца команде је нећу.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нећу, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И која је последица за нећу у војсци, то сте рекли данас, затвор, па да ли сте Ви отишли у затвор, да ли су Вас ухапсили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нису ме ухапсили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то да Вас нису ухапсили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је – не могу, нећу, било је разних мојих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја Вас питам само, како то да нисте завршили у затвору ту ноћ?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам, то Дарко зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте и о терминима да наређење мора да буде јасно, прецизно, безбедно, потпуно. Па је ли ово наређење било јасно, потпуно, прецизно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, није било наређење јасно, потпуно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је сада обавеза онога ко прима наређење када добије такво наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да га одбије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да га одбије и шта даље ради, да ли обавештава вишу команду о томе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, та правила не знам, да ли обавештава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то учите у школи или сте Ви били болесни када се то учило у школи, па нисте то похађали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да ли могу да, ја сам био у тој ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, само немојте да на тај начин, да ли је био болестан.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Врло кратко време је било и ја нисам имао контакта са вишом командом, тако да много је обавеза било, мислим, ја сам много ствари војнички гледано требао да обавим за тако кратко време, тако да, а нисам правник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се одбије наређење, шта бива са Вашим војницима онда? Да ли Ваши војници следе одбијање наређења?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, Дарко када је држао овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја Вас питам, у том тренутку.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, они су били, бунили се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не, нема бунили се у војсци, него Ви нећете да извршите наређење.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Ви преносите својој војсци, шта треба да ради, да одбије наређење, да не учествује у задатку или да учествује?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да не учествује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да не учествују? Е па сада Вас питам даље, ако су они одбили, односно Ви сте одбили, послали сте, како сам схватио, по Вашим командирима водова, информацију или то наређење да се одбије

задатак, када се они буне због тога што је тај задатак опасан, прво како долази до тога да се они буне сада?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је било на састанку ујутру, ја сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не, рекли сте увече, увече се они буне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Враћају се командири и кажу мени да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта кажу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да се буне, да се војска буни и да неће да извршава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како да изврши нешто што Ви иначе сте рекли да не треба да се изврши, шта се онда они буне?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они мени враћају информацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, Ви шаљете по својим командирима водова наређење да се задатак неће извршити. Да ли сте то рекли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они кажу да неће да изврше и онда ја јавим Дарку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али Ви сте тај који кажете, «нећемо да извршимо задатак».

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта онда има војска да се буни, када Ви већ нећете да се, нисте Ви рекли, идите на извршење, па се они буне да га изврше, него Ви кажете, немојте да идете, е сада ми није јасно, шта се они сада буне, када не треба да иду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, Дарко их тера да иду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема Дарка ту још, само сте Ви у школи са својом војском.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И он је био у школи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, он је после био у школи, али пре него што, умете ли то да објасните, како то да се неко буни за нешто што није добио наређење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац хоће да пита, ко војницима преноси то наређење да се иде на тај задатак, када сте сви ви одбили наређење и Ви и командири водова, како, ко?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командири водова, командири водова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командири водова, то сам већ објаснио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам, Ви кажете да сте сви одбили и Ви и командири водова, да су одбили да изврше то наређење, мислим, да ли ме сада разумете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, одбили смо, да, то наређење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се онда војска буни да изврши наређење, када су сви одбили да изврше наређење, када нема наређења?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то питајте Дарка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ћемо после да питамо, него ја Вас питам, умете ли Ви то да нам објасните?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не умете, добро. Е сада, ако се војска буни, а Ви сте одбили да извршите наређење, што сада Ви зовете Дарка да дође јер се војска буни?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Логично је да га зовем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како је логично, када сте Ви одбили, значи Ви бирате да будете у затвору, срећом па нисте у затвору, али сада и даље стојите ту у школи и понашате се као командир тих војника. Ваше обавезе су престале, Ви нећете да извршите наређење, зашто Ви сада зовете Дарка када Вам се војска буни?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тражи војска, тражи војска, командири водова су дошли и траже војска да се обрати Дарку, да објасни, то није спорно о чему се ради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је то било?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Увече.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је било сати?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, после састанка, сат времена после састанка, можда негде око осам, девет сати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта Ви радите тада, док Дарко разговара са војском?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ништа, ја нисам био са војском.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада ми то опет није јасно. Значи, неко ко подржава војску у том захтеву, да не треба да се иде на извршење задатка, зове Дарка који треба да их убеђује да треба да иду на извршење задатка и када Дарко дође, онда Ви одете, љутите се, то ми није јасно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не, они су звали Дарка, не мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А зашто, а Вас не интересује шта ће њима Дарко да каже?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја знам шта смо пренели, јесам пренео мојим командирима, они су пренели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас пита, зашто Ви одлазите у том моменту, то је један врло важан моменат?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко је отишао сам код војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви, Ви, зашто Ви напуштате скуп, на коме је Дарко са војницима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је било ујутру, то је било ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, Ви причате увече, увече?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Увече.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И оба пута напуштате, како сте нам овде испричали, а сада питам за увече, за прво напуштање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ујутру, увече ја нисам био са војском уопште, после састанка значи нисам се сусретао са војском, био сам са својим куриром и обављао оне редовне задатке у војсци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који су то редовни задаци који су важнији у том тренутку, него задаци, како Ви представљате, живота и смрти, јер то није безбедно, то наређење које је Вама издато, није безбедно и због чега Ви одбијате задатак, а онда имате неке важније ствари, па нећете да присуствујете састанку између Вашег надређеног и Ваших подређених?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, Дарка је звала војска, није звала мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није га војска, Ви сте га звали.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам да дође, да га зове војска и он је отишао код војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И Вас не интересује шта је са њима причао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја знам шта је он мени рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, шта нам је пренео у вези командовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, шта Вам је пренео?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Објаснио сам то, већ сам рекао, објаснио сам шта нам је пренео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада објасните Ви мени, због чега Ви напуштате тај састанак Дарка и војске?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, увече нисам био на састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде ујутру, рецимо, ујутру, ако сте Ви одлучили као војник да учествујете у тој акцији, онда све оно што Дарко прича, односиће се и на Вас као војника, због чега Вас сада не интересује?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, у оптужници пише како је Дарко дословце средио, не знам који израз је користио тужилац, војнике. Значи, ако је војску он убедио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, ја Вас питам, Ви кажете, сада се стављате у улогу војника и Ви. Зашто Ви одлазите са тог јутарњег састанка Дарка и војске, када сте и Ви тај војник који је решио да као војник иде у ту акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је трајало кратко, ујутру, мислим, оно што је био прави састанак, пар минута, можда, колико, а после је то прешло у неку размену мишљења, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам био док је оно било нешто, да кажем, интересантно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ово када војска зове Дарка, то није интересантно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, војска зове Дарка, не зове мене, ја сам тако схватио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли може то тако у војсци да се бира, сада хоћу да командујем, па ћу да водим војску, а када се наљутим, онда нећу, па ћу да будем родитељ или како сте рекли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како је то онда могуће?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја не издајем никаква наређења после тог састанка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али како је то могуће да Ви идете, да бирате шта ћете да будете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам ишао на тај састанак са војском.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не питам Вас то, питам Вас ујутру када сте пошли, како може то тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сада ја не знам, нисам војни, генерал и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Похвалили сте нам се да сте завршили школу резервних војних официра. Да ли се то тамо учи тако да може да се бира?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Школа, свака школа официра је курс, није она школа активних официра, да ја сада морам знати сва могућа правила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, по Вама, да ли је то могуће?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: О неким ситуацијама, ја нисам очекивао да се може десити овако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могуће то по Вама, ето, ово што сте Ви научили у школи или у животу и у територијалној одбрани, да ли може то тако да се иде када Ви хоћете, односно да се не иде када нећете?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Молим Вас, приговор, ја нисам до сада приговарао, Бранко Лукић, бранилац окривљеног Влајковића. Господин Влајковић је објаснио зашто је одбио, значи није он, да ли хоће, да ли не може, није добио прецизно наређење, није могао ни да га изврши, зато је. И да се пусти Влајковићу да одговори на питање, пошто му се очито онемогућава да одговори, само се баражном ватром напада и нема прилику да одговори уопште. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо већ чули у одбрани окривљеног, да је одбио наређење због непрецизне наредбе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није то питање, било је питање, да ли то може или не може тако да се бира када хоће и када неће, то је било питање. Та баражна ватра је то питање било.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Па, опет приговор. Није бирао, објаснио је да није могао да га изврши, значи не ради се о избору, него о немогућности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље са питањима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хајте тачно да нам кажете, шта је то, остало је овде нејасно и поред грдних питања на исту тему, остало је нејасно, шта је то било нејасно у тој наредби, због чега сте Ви то одбили да извршите задатак? Само Вас ето молим да будемо прецизни и кратки, то није ништа тешко.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Подаци о непријатељу и о терену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е само нам то.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је војнички гледано, баш тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то војнички нам сада реците, који су то подаци који су недостајали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам, рекао сам то већ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Подаци о непријатељу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ето поновите, за сваки случај.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам да нисам знао, сада треба да понављам, да нисам знао ни број, ни наоружање којим располажу, њихово кретање, понашање, то су ствари које сам ја морао добити на терену приликом извиђања мог командира.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то нисте знали, нисте знали.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам имао податке о терену, то је «Алфа» и «Омега» сваког командовања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, коју од тих група, да ли подаци о непријатељу или подаци о терену, спада ова прича о минама или је то нешто треће?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, и подаци о минама, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, у коју сада то групу спада, ето поновите или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја сам то већ рекао, не знам сада шта бих могао да понављам, ја сам то већ рекао. Не знам сада у коју групу, да ли подаци о терену, претпостављам да то спада, али то сада је војничка терминологија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, да ли ту спадају?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да се зна да ли је терен запречен, да ли има неких препрека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У коју групу спадају.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Као инжињерске препреке, не знам, ове, оне, то нисам добио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, у топографску географску или о подацима о непријатељу спада податак о мештанима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам на то да одговорим, не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су и ти мештани разлог због чега Ви процењујете да та акција није прецизна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И мештани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колики број мештана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, немам податке никакве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли питате Ви?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Питам све.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте га питали везано за мештане?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Број, који су то људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта је рекао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ништа, не даје никакве информације, не одговара ни на шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви га питате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ни на шта, ко су ти људи, шта су, зашто се користе, зашто ће да иду са нама, не одговара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево, значи, када кажете ти људи, има више од једног?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мештана, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно двојица, тројица или више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Двојица, тројица?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они, у оном претходном, кажете у претходном сте имали неку акцију, па су тамо на том претходном терену били неки мештани који су вам помогли. Колико је тада било мештана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, десетак, не знам ни ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта су они тада радили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, помагали нам на распоређивању, на стражи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, када сте причали са Дарком, да ли је то и Дарко тада био Вама надређени, на том претходном терену?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте га питали, да ли су то исти такви мештани или су неки други мештани?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам га то питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како га то нисте питали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам тада, у тој галами.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли га нисте питали зато што Вам је било јасно какви су мештани или зато што сте заборавили то да га питате или Вам то није било важно?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам га питао, мислим, он ми није објашњавао, он је дао податке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Умете ли да нам објасните, када Вам он каже «биће неки мештани», Ви се буните против мештана, а не питате га, ко су и у ком својству ти мештани, умете ли то да нам објасните?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да сам га питао, можда сам га питао, можда нисам, али не сећам се, јер то је, кажем, било у фази свађе, галаме, вике, дреке, тако да је могуће да сам га и питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опет, да ли је могуће тако у војсци да се то нешто виче надређенима, издао задатак, а Ви вичете на њега, е па он онда виче на Вас, па тако решите проблем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Виче, раније није се тако понашао, сада, то је његова ствар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте, обзиром да сте добили тако непријатну, нејасну команду, да ли сте обавестили неку вишу команду о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било питање, рекао је да није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте или хајде овако, да се вежем за ту вишу команду, на оном касније, у Зворнику, кажете, у основним цртама сам објаснио Драгану Ђокићу о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ратку Ђокићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ратку Ђокићу о чему се ради, шта сте му ту у основним цртама објаснили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то што је он, вероватно, изнео на суду, сада како је трајала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Ви сећате тога или не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јесам му рекао, али тачно шта појединачно, не, мислим, времена је доста прошло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се, то Вас питам, не сећате се.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Доста је времена прошло, јесмо тамо били доста добро функционисали, он је мени био командир, разменили смо мишљења и само на томе је остало, ништа посебно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте, можда сте пет пута у животу повисили тон, иначе сте миран човек. Да ли се сећате, када сте пре тога повисили тон, у којој ситуацији?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, можда на дете ако неће да слуша.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сте проценили да акција није безбедна, то сам ја тако разумео, јер наређење није било прецизно, јасно, да ли сте могли Ви Вашим људима да наредите да не иду у акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Акција није била потпуна, ја о безбедности акције, то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, добро, потпуна, да ли сте Ви због тих разлога због чега сте одбили да командујете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нејасна, није била потпуна, нејасна и ја онда не могу да командујем, немам елементе за командовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да наредите да се не иде у акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да наредим, ја не смем, то је забрањено. Команда виша, ја имам командира свог који издаје наређења мени, ја морам да то извршим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да Вам је Дарко претио ту ноћ, то вече?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како, чиме Вам је претио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, војним судом, да ћу бити ухапшен, да, као саботер, као, суштина је у томе, сада, можда је рекао још неке теже речи, сада није важно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви уплашили због тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, искрено јесам, нормалан сам човек да се уплашим. Да сте Ви војник, вероватно би се уплашили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опет ми то.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У каквом је он смислу, то Вам говорим, не да је он то рекао нормално, он је то изричит био. Вероватно се уплашио да ће војска да га саботира.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви на крају сазнали да је тамо неко настрадао и од чега на том минском пољу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јесам после акције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После акције, сада, вероватно тамо у школи је речено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од чега је тих седамнаест људи настрадало, да ли Вам је то познато?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није помињао број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, ми имамо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја нисам помињао број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Велики је број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико, да су Вас обавестили, колико је људи настрадало?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам мислио да је то од мина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, јесу ли Вам причали, не шта сте Ви мислили, него да ли су Вас обавестили да су неки људи настрадали на минском пољу, шта су Вам рекли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да су настрадали само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када Ви први пут чујете да су они убијени из ватреног оружја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли је чуо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно питање, да ли сте чули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте икада чули до сада?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Из ватреног оружја, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ово Вама сада изненађење када Вас ја то питам и када Вам кажем, ето има?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не из ватреног, ја сам мислио да је то од мина, јер сам био ја у шоку близу ту и не могу да се сада сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На ком растојању су ти људи били један од другог када су били распоређени у врсту?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Метар и по.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Метар и по? Па, то значи да су те мине, ако је метар и по раздаљина, то значи двадесетак лево, двадесетак десно, овај и Ви у оквиру од.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам ни које су врсте мина, ништа ми нико није рекао, уопште ни колико је мина активирано, ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А и Ви сте били у том кругу, па нисте настрадали, а овде је седамнаест људи убијено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, према оптужници није седамнаест, не знам што потенцирате тај број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од чега сте били у шоку, кажете, ништа нисте видели, па сада је остало нејасно, од чега сте били у шоку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Од те ситуације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од које?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Сваки нормалан човек у тој ситуацији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од које ситуације, па Ви сте командир.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, пао сам, осетио бол, није пријатно видети такве ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то какве ствари, шта сте Ви то видели и од чега сте Ви то били шокирани?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Неки људи су пали, неки људи су стајали, неки, не знам, неки су повређени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте се онесвестили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам, али био сам стварно депримиран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, од чега сте били депримирани, шта се то десило, па сте Ви били депримирани?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то сам већ рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте нам да Вас је ударио гелер, који сте у истрази објаснили као да Вас је нешто пецнуло, па сте после тога као спортиста трљали ту бутину и ништа, нисте се обраћали лекару, па сада Вас ја питам, од чега сте Ви били депримирани?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Од саме ситуације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па ту ситуацију нам опишите.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам то, објаснио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био у шоку, због целог тог призора и догађаја и да се не сећа.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја стварно не могу да вратим филм.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, ја знам шта је рекао, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислим, ово, то је стварно немогуће, мислим, за мене је било нешто што ја нисам могао да поверујем да се и деси, да замислим, да не знам ни ја. Рекао сам овде да сам био убеђен да су моја деца или било чија деца прешла преко те ливаде, да не би било ништа. Ако нисмо то знали, ако нас је неко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви уплашили када је тај човек, кажете, бацио се и пао или згазио на мене, да ли од тога или од нечега другог?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Од саме детонације, тог случаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то први пут у животу било Вама да осетите, да чујете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Никада нисам био на ратишту пре тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте после питали ове Ваше војнике, шта се то десило?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, разговарали смо тако, свако прича на свој начин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они говорили, да ли је неко помињао да је користио оружје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, неки су говорили да су залегли, неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, питам за оружје.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте проверавали то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда сам рекао да се прегледају пушке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су се прегледале пушке?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се то, можда сам то рекао, говорим, те су појединости.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су Вас звали у Шид, односно када су Вас одвели, већ не знам како је то изгледало, то је два дана после тога, да ли сте тамо помињали да је том јединицом командовао неко из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, да се ја сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте икада били у полицији или пред тим безбедносним органима осим тог пута?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, јесам био оно када смо били заједно доле у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, то је друго, него Вас питам, дешава се да су неки људи настрадали, па да ли су Вас некада звали због тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не? И сада Ви, када Вас ја питам кључно питање, кључна ствар Ваше одбране, Ви нама кажете, не сећате се. Хајде још једном да Вас питам, мислим, да ли сте Вашим претпостављеним и тим људима са којима сте разговарали, рекли да је том јединицом у том тренутку управљао, водио, командовао неки из јединице «Душан Силни»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам рекао, то да је, рекао сам то Дарку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко ме сте рекли то, не, питам Вас, тим људима, тамо у Шиду, тамо није био Дарко?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам то стварно.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли користимо изјаве сада из Шида или не разумем шта се дешава сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је издвојено и нема у списима и не може бити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ништа не предочавам, ја само питам, да ли је он када је био у Шиду, некеме рекао, својим претпостављенима, да је командовао неко из јединице «Душан Силни», само то?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се шта сам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се? Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Била је тешка ситуација у Шиду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тада испричали да сте се због те мене изненадили, уплашили и да сте били депримирани, па да се ничега не сећате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се шта сам дао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Била је ситуација.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: И питање је сугестивно, притовор, Бранко Лукић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте, ако сам ја добро, а Ви ме исправите ако нисам, након те експлозије, Ви кажете, Ви сте наредили и збрињавање рањених, да се позове не знам Перић, да ли сте тако нешто рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То нисам ја рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте Ви урадили, ето, након тога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко је дошао и извршио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, пре него што је дошао Дарко, то када сте?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мало разговарао вероватно са мојим куриром, то је једино што се сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са Сашом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта сте разговарали са Сашом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не сећам се стварно, шта. Причао сам вероватно да треба да се обавести Дарко, али, не сећам се тачно шта сам разговарао са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте били са Дарком у некој вези преко радиостанице или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не? Да ли сте послали курира да каже Дарку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко се појавио ту, како, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дарко се појавио и почео да виче на Вас, тако сте нам рекли.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, тада како се понашао, да ли је викао или није, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чекајте, ја не знам како је било, Ви сте нам то рекли да се он.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После, после тог догађаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, после, после, о томе и причамо.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се како се он понашао према мени, да ли је викао, шта ли је радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је викао или није викао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте пре сат времена да је викао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тако рекао.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Не, приговор.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш на моје питање је рекао да се тога не сећа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само моменат, сада ћу Вам тачно рећи. Добро, нека буде тако, али ја сам сигуран да је, хајте, опишите нам, контакт када је дошао Дарко, шта сте сада Ви причали са њим?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, питан, одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се не сећа.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јер је немогуће је у том моменту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више пута.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Са њим шта сам разговарао, о чему смо причали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте након што Вам је Дарко рекао ноћи претходне, да Ви нећете да више командовати, него ће то радити неко из јединице «Душан Силни», рекли сте «тражио сам састанак са тим командиром из «Душана Силног».

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да ме упозна, не састанак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, сигуран сам, записао сам, тражио сам састанак са командиром одреда «Душан Силни».

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Можда сам погрешно, тражио сам да се упознам са њим, не састанак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е када сте, у ком тренутку сте Ви то тражили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Одмах чим је рекао да ће тај командовати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је било, значи, одмах на почетку, пре него што?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То вече, на крају састанка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На крају састанка и да ли је позвао он тог командира?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не? Да ли сте га питали, зашто не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, неће да ми објасни.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неће?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Неће да ми каже, тражио сам, он не даје одговор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ујутру када је постројена војска, да ли сте Ви видели, ко је командир тај из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, видео сам тог човека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте пришли да кажете, добар дан-добар дан, да се упознамо, ја сам тај и тај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нисам, нисам хтео намерно, намерно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А зашто сада нећете, а дванаест сати пре тога хоћете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нећу зато што не командујем, па не командујем. Да ме је упознао, то би већ била другачија прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, мени то није јасно, ако сте у 8 увече хтели, Ви тражили, а у 8 ујутру.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Акција је почела после, ја немам, нећу да учествујем у акцији. Ја увече тражим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али за Вас се акција завршила када сте Ви одбили, тако сам ја разумео и сада Ви након што сте одбили, тражите да Вас упознаје?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Постојале су речи, реченице, сада, да ме упознаш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ви тражите да Вас он упозна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, тужиоче, ако га питате, пустите га да одговори, да не би у транскрипту после сутра било измешано, да се не зна ко шта прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У праву сте. Да ли сте ме разумели шта сам Вас питао? Значи, у 8 увече или када, 9 увече, Ви након што одбијате да извршите наређење и буде Вам саопштено да ће акцијом руководити неко други, хоћете да се упознате са тим неким другим, а Ваш претпостагвљени то одбија, а ујутру га видите, тог са ким хоћете да се упознате и онда се сада, Ви кажете, «нећу сада да се упознам са њим», па сада, који је разлог био?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, имао бих командну улогу тада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али да ли би командну улогу имали и увече у 9 сати да сте се упознали са њим? Шта сте хтели њему да саопштите у 9 увече, а нисте хтели у 9 ујутру?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Вероватно да ми он саопшти како је акцију планирао, какву ће одлуку да донесе, заповест и то, војнички. Он је тај који треба мени да изда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у ком својству Ви то њега хоћете да питате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, да нам то саопшти.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али у ком својству сте Ви сада тај који хоће да се упозна са тим који треба да изведе акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не разумем Вас, стварно, не разумем то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац вероватно хоће да Вас пита, у ком својству Ви хоћете да се упознајете сада са тим неким командиром из «Душана Силног», а одбили сте овамо наређење да уопште у томе учествујете? Зашто сада Ви да се упознајете, одбили сте наређење и чему то познанство сада ако сте одбили наређење?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, мислим да је то било логично, да се упознамо, са командиром који ће водити акцију, без обзира у ком својству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када већ Ви ујутру се стављате у позицију војника, зар није било логично да тражите да се упознате са својим новим командантом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мене као војника не интересује шта ће, ко ће командовати. Команду је одредио већ мој командир Дарко Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се користи шлем у војсци?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Шлем се користи у принципу у борбеним акцијама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ово била борбена акција?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно јесте, чим је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то да немате шлем онда, а ишли сте у борбену акцију?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не, нисмо имали, нисмо имали шлемове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте иначе имали задужене шлемове?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ко треба да нареди да се стави шлем на главу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командир акције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је наредио?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви сте то слушали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, није, уопште нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте Ви били када је он издавао наредбу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мислите на Дарка, на овога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим на Вас, где сте Ви били?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У колони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не, где у колони?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, у колони испред задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да ли сте пошли у акцију испред школе или испред задруге?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Војнички ми чекамо заповест, када ће да изда, то је тако војнички. Он нема шта са мном, ја нисам командир за њега, нити је он за мене, војнички, официрски гледано, прекида се ту командовање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је одвео војску од школе до задруге?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, управо то, али мислим, везано за ово претходно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је Дарко одвео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, Дарко. Е сада, да ли је Дарко одвео?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је наредио постројавање војске ујутру и у колико сати испред школе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви знате, од претходне ноћи где идете, да ли знате да идете у борбу, кажете сада у борбени задатак, па зашто не скренете пажњу, ако Дарко није наредио, да и Ви не наредите својој војсци да не стави шлем или зашто Ви не ставите шлем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не могу ја појединачно ставити шлем, то је Дарково да каже – ставите шлемове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ја Вас прилично не разумем. Ви кажете, плашите се за животе својих војника, ако сам ја то добро разумео, хоћете живе и здраве да их вратите кући у Ваљево, јер је мајка трчала, добро, а сада, када идете у борбену акцију, онда не издајете основно наређење да се стави шлем на главу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор. Објаснио је да више ништа није наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Одбија се одговор на ово питање, јер он је рекао да је одбио било каква наређења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Питање, зашто он на своју главу није ставио шлем, ето ако нећете, да ли смете Ви да ставите шлем када идете у борбену акцију, сами?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја као појединац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То никада не бих урадио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ако би ставили, сви би ставили шлемове. Ја мој живот је много мањи ако сам прави официр, од војника, јер сам ишао тамо исто да дам живот, да штитим, да будем са војницима, не да убијам некога или да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у тој колони било младих људи, не војника, него тих цивила, мештана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сада, не знам, то не могу да проценим тачно да ли су млади или средњих година старости, то. Колико су имали година, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су и они нечија деца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, одбија се то, таква питања, да ли су нечија деца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, и ја сам нечије дете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, у Шиду, у Шиду је било проблема, кажете, преживели сте трауме. На шта мислите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се шта је све било, Шид је био посебна прича, Шид.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, управо за ту посебну причу Вас питам, ако је то нешто због чега сте Ви преживели трауме?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, ја сам рекао да се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, зашто сте нам рекли да је то било нешто страшно? Мислим, он је рекао да је било проблема у Шиду. Каквих проблема, то ја питам сада, каквих проблема у Шиду?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко малтретирао?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се, не сећам се. Да сте били са мнош, можда би било јасно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим, пазите, сада да не буде, ја, ово је питање које Вама треба да помогне, можда није природно да Вас тужилац то пита, али, шта су Вас то, ако су Вас терали, шта су Вам то радили, па сте имали трауме, па је то било страшно, па они који су

требали тамо, нису онамо, него су после у Зворнику никоме ништа није фалило, а овде је неке нешто фалило, па то нам објасните, шта је то неко пропустио или можда неко од Вас нешто тражио, или шта се то догодило у Шиду, па Ви из тога закључујете да они који су требали да буду, нису или као што сте малопре, пре сат времена причали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не сећам се, кажем, те ствари не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже један сведок, Пребег Борислав у истрази да су Ваши војници учествовали у обезбеђењу задруге, а Ви кажете да сте наредили да нико не сме да изађе из школе.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па, можете ли то да нам прокоментаришете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам наредио, ја не знам ко је наредио Пребегу, ја сам то јасно објаснио на почетку, да, шта сам урадио у смислу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ви сте наредили да не сме да се излази, а неко је наредио да се изађе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, неко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, ко је то могао да нареди да се изађе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно Дарко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Дарко је вероватно наредио.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно, питајте Пребега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када сте Ви то сазнали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, сада у овом поступку овде, немам појма тада, ја сам тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево када смо већ код тога, тај сведок Пребег Борисав на записнику од 03.08.2007. године је рекао: «По мене је дошао Влајковић или Јосиповић и рекао да треба да чувам мештане села Ловас у задрузи»:

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То није тачно. То је ортодоксна лаж тог Пребега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Пребега знам као војника, мислим знам као човека и ја знам отприлике зашто прича тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, реците нам, зашто?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, није важно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, важно Вам је, Вама је веома важно.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Претпостављам једна од важнијих ствари у животу, па реците нам све што знате о томе. Кажете, остали сте у учионици да направите списак војника који су били ту са Вама.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, имао сам редовно те активности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, редовне, е сада, да ли знате, ко се од тих Ваших војника пријавио у добровољце?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сећате се ко или не сећате се да сте правили списак?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, ја сам направио списак целе јединице, а не списак људи који ће ићи као добровољци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па то Вас ја сада питам, обзиром да сте Ви.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, то нисам правио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то треба да се прави или не треба?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нема потребе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема потребе да се направи списак људи који су учествовали у некој акцији?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, што би се правио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте правили неки извештај о тој акцији, да ли сте сачињавали неки извештај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то је правио Дарко, ја не. Он је извештавао вишу команду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте некада прочитали тај извештај?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате да ли сте можда са Дарком причали о томе, да ли у том извештају пише ко је командовао тог дана, Ви или овај из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам га питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте га то питали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он може да пише шта хоће. Истина је једна, истина не може бити две истине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте да сте Ви предлагали када сте чули да има мина, да сте предлагали да се ангажују или инжењерци или оно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оклопно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оклопно возило. У ком тренутку сте то рекли Дарку?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то када сам тражио да ми каже локацију, врсте мина и то, на састанку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта је он рекао за то возило?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не, он каже, не одговара ништа, не даје никакве информације. Зато што не даје, зато се и буни и виче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, онда ми то, ако је све то тако нејасно, Ви тражите због опасности, тражите то оклопно возило, а истовремено

пуштате људе, Ваше људе да иду и Ви полазите с њима, мени то није јасно.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам команда која одређује, издаје наредбу. Она одређује човека који то зна, значи податке о непријатељу и терен, познаје боље човека, чак је овај Дарко рекао да је тај капетан Јоца био већи чин од мене. Мислим, тада у том моменту, ја могу да одређујем шта ће команда виша, ја слушам команданта, нећу слушати мог војника, мислим, то је реално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су сте дошли до задруге, она је колико метара далеко од школе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам, око двеста метара, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Двеста метара?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам сигуран, можда триста, можда сто, стопедесет, нисам сигуран, није много далеко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ми смо чули да је то нешто ту близу, да се то види, ту прекопута, школа-задруга?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога смо то чули? Немојте чули смо, него.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, није прекопута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онај пут од петсто метара, да ли ту рачунате од задруге до овог поља или од школе до поља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је од задруге до.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До поља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, и ових онда двеста метара, онда је то пут од седамсто метара, рецимо. Е сада, када сте дошли до задруге и када су изведени ови цивили, тада имате ли дилему, чему служе ти цивили, односно да ли сада мислите да су то људи који треба нешто да вам помогну и када их видите онако како сте их Ви описали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Вероватно људи који треба нешто да нам помогну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, да ли сада Ви питате, шта сада ми то радимо, где идемо?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, ја не комуницирам са командиром тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, не верујем да ће се после чути.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Са командиром одреда «Душан Силни» не комуницирам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте Ви ујутру пошли, ујутру када сте кренули из школе, где сте пошли, у какву акцију сте пошли, шта Вам је речено?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Акција се зове претрес терена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада, када идете у претрес терена са педесет цивила, да ли сте то некада негде у некој књизи или у некој школи учили да се иде у претрес терена са педесет измучених цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је то нешто чудно сада, што Вас сада спајају са педесет цивила, а Ви идете у претрес терена?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је одредила виша команда, они знају шта ће да раде, они одређују то, зашто ће да користе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте Ви помислили, зашто Вам требају ти цивили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, шта сам у том моменту помислио, ја сам мислио да ће нам помоћи нешто, сада шта, очекивао сам да ће да нам помогну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте можда запамтили, да ли постоји неко правило колико, да ли уопште војска носи бојеву муницију и колико је тога било, колико је муниције свако имао са собом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тачно колико, она носи бојеву муницију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли има неко правило када се иде у?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Има, али сада не знам тачно које је борбено правило, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте Ви имали муниције, да ли се сећате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ја, не знам, можда пиштољ или шанжер један.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То, тај пиштољ, то је аутоматски пиштољ, «шкорпион»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: «Шкорпион».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико стаје метака у тај шаржер?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, не сећам се сада тачно, то сам заборавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ближимо се крају. Да ли то значи да од, да то јутро сте се Ви ставили под команду тог човека из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, тог човека што је команда моја одредила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта је он ујутру када је, која је наредба била, шта се иде да се ради?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Постројавао је ту цивиле и нас и наредио је «покрет».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А који задатак је војника био у односу на те цивиле?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Чекали смо наредбу, он је рекао да се постројимо и ми смо се постројили, не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам, и те колоне које сте објаснили, две унутра, две са стране, Ви са стране, вас тридесет, са Вама тридесетједан, њих педесетједан. То је значи, у две колоне, па кажете метар и по, то је неких тридесетак метара те развучене колоне. Шта сте Ви сада мислили, шта треба, шта се ради, шта ћете Ви у том распореду, лево и десно од колоне цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је одредио командир који командује, немам ја шта да мислим, ја сам у том моменту војник и слушам наређења, извршавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ујутру слушате, а увече пре тога не слушате, мислим, одбијате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Увече одбијам, јер немам податке да могу да помогнем, значи немам елементе које сваки официр треба да добије од команде да би могао да извршава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да је неко од тих цивила покушао да побегне, шта је био задатак војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ништа, не знам шта би био задатак. Ми нисмо имали то наређење шта да радимо у том моменту, јер нама није речено шта да радимо. Дарко нама није рекао шта ако они беже, шта да радимо. То одређује командир који командује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је неко нешто рекао ујутру?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не? Да ли то добро Вас разумем, значи Ви када сте кренули из задруге према овој пољани, Ви ништа нисте знали шта треба да радите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У истрази сте рекли да сте сигурни да Ваши војници нису пуцали. Е сада Вас питам, ако сте се изненадили и уплашили, односно били у депресији, како сте сигурни да нису пуцали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, мислим, да су пуцали, били би, пошто је петнаест људи било испред, немогуће да неко нишани и да омаши свих петнаест. Ова тројица што су повређена, треба питати од чега су повређени, ако су били испред, разумете, по тој логици, јер да ли би се морало знати у пар секунди шта се десило, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде да нису у питању Ваши војници, него да су било који ту наоружани пуцали.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, нисам видео, не могу да кажем, овај је пуцао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, само, да ли су пуцали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко пуцао, не знате, а сигурни сте да Ваши нису пуцали, то је одговор?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, ако они омаше баш, ниједног не погоде, то је овако карактеристично. Па, може стручњак за балистику да провери. То је се десило пар секунди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам за сада, после ћу питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли оптужени зна, ког датума, када је дошао увече, да ли зна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам рекао, 17.-ог.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: 17.-ог? Казали сте да тада када сте увече дошли да се војска нешто бунила и да сте Ви обавестили о том противљењу, побуни Перића и он је рекао да ће доћи, да ће их охрабрити, вече је провео са њима. Е сада ме интересује, због чега су се бунили, шта, није била никаква наредба за ову сутрашњу активност?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, био је састанак и добили смо задатак.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био састанак са Перићем, да ли то други пут Перић долази?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, долази са њима у школу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, када сте позвали Перића, рекли сте «бун се војска», да ли је већ пре тога био Перић, да ли је био састанак са Перићем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Са нама командирима, да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, овде сте у слободном излагању рекли да је Перић тражио тридесет добровољаца. Касније када Вам је председник већа предочила исказ из истраге, нешто сте променили, па да ли је тражио добровољце или су они били одређени, тих тридесет људи?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тражио је тридесет добровољаца.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. А рекли сте у једном тренутку, ја сам записао, у слободном излагању, да је Димитријевић био претпостављени овом Перићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је конкретно, Димитријевић, видећемо у транскрипту, али.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је рекао, сто-посто, не, можда да је претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у том смислу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Можда је ова реч претпостављени, није тачна, али у том смислу је рекао. Да ли сте рекли то, да ли сте Ви тада знали?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, нисам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте знали да је Димитријевић изнад?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То ћемо видети, добро, то је сигурно рекао, али добро.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Димитријевића не знам и не познајем, то сам рекао и код Дилпарића.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви видели овог, тог мештанина, који је викнуо «мина», да ли сте га Ви видели у том тренутку када се чује тај глас «мина» и видите да он то говори, видели сте тог човека који виче «мина», да ли сте га видели?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Визуелно нисам, нисам баш у том моменту погледао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте га видели?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: У њега, да, да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јесте сигурни да је тај баш који је викнуо «мина» пао или се бацио на мину, да ли је баш тај човек?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам сигуран.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте сигурни, добро. Колико је било растојање између ових мештана хрватске националности и првих следећих, било добровољаца, било Ваших војника, било?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Петнаест, двадесет метара.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Између њих? Да ли је погинуо неко од добровољаца, од Ваших војника или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам већ.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Говорио сам о томе.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да није нико погинуо?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Није, три човека су повређена.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А после колико времена након ове детонације коју сте чули на минском пољу, је дошао Перић?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам сада тачно, временски, пар минута, сада колико, стварно не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је док сте Ви још били на лицу места, ту после детонације, да ли сте видели санитарско возило или неко возило које је указивало помоћ, људи који су указивали помоћ?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, не, само је дошао, наишао тај виши официр са тим војним возилом и ја сам после отишао. Ко је збрињавао ове рањене, не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли знате да је Димитријевић био у то време у Ловасу и тих дана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не знам његову локацију где је био.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Тада када сте имали састанак са Перићем и командирима, да ли се тада, да ли он тада говори о могућности да на том подручју винограда постоји минско поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао да.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, када после долази до тог негодовања војника, да ли Ви закључујете шта је по среди, да ли оно неправилно, дато војничко наређење или они негодују и због тог минског поља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сазнања, због чега војници негодују?

НАТАША КАНДИЋ: Да, сазнање због чега, шта је у основи тог негодовања? Да ли обичан војник зна, шта значи то правилно, односно неправилно војничко наређење, да ли има везе, да треба да постоје подаци не знам, о наоружању непријатеља, шта?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Топографији.

НАТАША КАНДИЋ: Топографији, да.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не знам, не разумем тачно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали сазнање због чега је војска негодовала?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Она се бунила због тако испланиране акције, значи тако како сам ја већ рекао, значи да не понављам како је, она је све знала шта је се дешавало на састанку и због тога.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога Ви то сазнајете, од војника или од неког другог?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То су ми рекли и моји командири водова.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви имали контакт са војском?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не. То сам рекао и нека питања видим понављају се пет пута, само у другом контексту.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али да би било јасно, да ли, значи, Ви имате повратну информацију да су војници упознати са том могућношћу да у том рејону, у том делу села, постоји минско поље?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мени су се информације вратиле да се буне и да протестују због те акције, тако испланиране.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али, да кажем, што би.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командири водова који су били са њима.

НАТАША КАНДИЋ: Хоћемо да сазнамо, зашто, шта је, пазите акција је акција.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тачно шта су ми рекли када су се вратили, али због тако испланиране акције, траже да дође Дарко, разумете, то морате питати командире водова.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, онда ја, ево, када је значи, Ви имате ту Вашу реакцију зато што знате шта значи правилно дато војничко наређење и истовремено на том састанку сте чули за могућност тог минског поља. Мене сада занима.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не за минско поље.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја нисам тако рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Како нисте рекли, рекли сте.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам рекао да постоји.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, ја морам да приговорим генерално, ја се извињавам, дајте нека Вама поставља питања, па ћемо питање, одговор, питање, одговор, немојте, молим Вас, знате шта је питање, шта је одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, увек се понављају исте сцене. Ево како гласи конкретно питање?

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, слушајте, да смислите нешто паметно да питате. Молим Вас, хоћете, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево још мало па морамо да завршавамо, дајте да.

НАТАША КАНДИЋ: У истрази, ја ћу само да се вратим на истрагу, зато што ми се чини да сте тамо врло прецизно рекли, каже, «па мени је речено да је у рејону, то је велики појам, у рејону, како се зове, винограда, значи да постоји могућност минског поља», па Вас ја питам,

значи, у вези са тим што Ви кажете, овај, у истрази, да ли код Вас то што постоји могућност минског поља, да ли је то нешто што сада одређује Ваш, како Ви кажете, прекид те формалне комуникације у командовању, или то у томе не видите проблем?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Акција се зове претрес терена у рејону винограда, војнички гледано, а у рејону винограда постоје неке мине, не зна се локацијски, које, какве, то сам већ рекао, ја Вам кажем, понављам речи и реченице, локацијски где се налазе, како су распоређене, у којем распореду. Не спомињу се ови други појмови.

НАТАША КАНДИЋ: Па сада ми реците, сада ово што сте рекли, да ли Вас брине то што се помиње могућност мина, а да се тачно не зна?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Брине ме, чим се буним.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, бунио сам се због тога.

НАТАША КАНДИЋ: Е па сада да видимо, да ли се Ви због тога буните или?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: И због тога и због мештана и због добровољаца који су ми одређени, које не познајем и буним се због комплетно издатог наређења, које по мени није било потпуно.

НАТАША КАНДИЋ: Када Ви сазнајете да ће мештани учествовати у акцији?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ујутру.

НАТАША КАНДИЋ: Па, како се буните када сте се Ви бунили 17.-ог увече, молим Вас, нема говора, Ви не кажете да се буните 18.-ог ујутру?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја сам то већ рекао, мислим, преплићу се питања и овде се ово све снима и сутра ће бити, рекао, једном рекао ово, на исто питање после петнаест минута, одговорио друго, па Ви мени, мислим, сутра.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам Вас прецизно питала, због чега се Ви све буните, а Ви кажете, и због мештана и због добровољаца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Због целог комплетно издатог таквог наређења, које је било некомплетно.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, само мало сада да појаснимо, сада сте нешто друго рекли везано за те мештане, кажете, сазнајете ујутру.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: За мештане он је мени рекао увече, Дарко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За какве мештане?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, мештане, није ми објаснио које и шта. Ја сам их видео ујутру, а то сам мислио да кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, зашто се Ви буните због мештана?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, буним се.

НАТАША КАНДИЋ: Када имате ово једно добро искуство из Чаковца?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не требају ми мештани, не требају ми добровољци и не треба ми такав терен где се не зна простор који је миниран. Да сам прихватио тако и ладно ћутао, да ли би био паметан, па би ми неко рекао «еј, човече, неко ти говори за нешто, а ти ћутиш». А ја се свађам, хватам се за гушу са њим, а овај, сада опет и то није добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете само да се сетите, на који начин Вам Дарко каже да ће командовати овај из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Лепо каже, «акцијом ће да командује командир одреда «Душан Силни».

НАТАША КАНДИЋ: Када то каже?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: На састанку, увече.

НАТАША КАНДИЋ: После Вашег противљења?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: После, да, када сам се ја бунио.

НАТАША КАНДИЋ: И шта он због тога доноси?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он каже, рекао сам то, «ниси ти командант дивизије, командир који треба да извршаваш, ниси ти тај да планираш, него да извршаваш и», тада, кажем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је том приликом помињао неко искуство овог из «Душана Силног»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се тачно да ли је спомињао, али претпостављам да је човек ту био дуже времена и да је познавао терен и непријатеља, што је врло важно за једну команду.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је Ваш курир те вечери 17.-ог увече, да ли је он био са тим војницима у школи, онда када су они разговарали, када су се бунили?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, он је био са мном конкретно, он је проводио, значи спавао са мном.

НАТАША КАНДИЋ: Ко позива поново Дарка Перића да дође у школу, након тога што је галама, бука, побуна, нека врста у школи, ко њега позива?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Долазе командири водова и траже да дође Дарко.

НАТАША КАНДИЋ: Како траже?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Тражи војска да дође Дарко.

НАТАША КАНДИЋ: Ко конкретно позива Дарка?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командири.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Командири водова од мене траже да зовнемо Дарка јер се војска буни.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли га Ви позивате, како, на који начин?
Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја га позивам, «дођи Дарко, војска тражи да дођеш».

НАТАША КАНДИЋ: Шта, моторолом, како?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Него?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, вероватно је отишао Саша и нашао га ту.

НАТАША КАНДИЋ: И он долази. Да ли сте Ви када он дође, сада на састанку када он разговара са војницима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Нисам, нисам ја био ту.

НАТАША КАНДИЋ: А како знате, шта је исход тог састанка, ко Вас обавештава?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Увече нисам био, ујутру сам био.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате онда да се ујутру иде, ако нисте, на крају, били на састанку, не знате шта је исход, шта се Перих договорио, да ли Вас неко обавештава о томе? Како знате да ујутру треба ићи у задругу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Како знам? Ја нисам био на састанку са њима.

НАТАША КАНДИЋ: Па, да, али ја Вас питам, како знате.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Он је њих само умиривао, у смислу да ту неће бити, да то није ништа опасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сазнајете да ће се сутра ићи у акцију ако нисте били на састанку Дарка и војника?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, то је речено, да ће акција бити изведена, у не знам колико ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога то сазнајете?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Од Дарка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Дарка?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, после разговора Дарка и војника, Ви разговарате са Дарком?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, то је пре, пре састанка, када је састанак почео, он је рекао «сутра у толико и толико сати»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, задржите се на овом вечерњем састанку.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Временски, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте звали Дарка, Дарко дошао, разговара са војницима, Ви нисте ту. Како Ви сазнајете исход тог састанка њиховог, да ли се иде, да ли се не иде, да ли је војска ту нешто рекла да неће да иде, како сазнајете, од кога?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, вероватно од командира водова, али пре састанка, значи, када се издаје задатак, каже се, у толико и толико сати се креће у акцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље.

НАТАША КАНДИЋ: Само нам реците, ујутру, ко одводи војнике у задругу?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Дарко Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули пет или шест пута.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а где Ви налазите и да ли Вам Дарко представља овог ко ће командовати претресом?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, приговор, питано, одговорено.

НАТАША КАНДИЋ: Кога затичете тамо када дођете у задругу, да ли видите, да ли сте Ви знали ко је Љубан Деветак?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, нисам, човека никада нисам видео.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, питано, одговорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не чујем, сачекајте мало спорије и овде шушкате, неко се спрема, уопште не чујем питање.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не познајем тог човека.

НАТАША КАНДИЋ: Не познајете? Да ли када стижете тамо, Ви стижете, да ли је тако, са ових тридесет војника, да ли, која је тамо ситуација, да ли затичете двориште у којем пуно има неких људи или да ли?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ја нисам улазио тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите, да ли су ти мештани већ издвојени у неку посебну групу или их неко у том тренутку издваја из неке веће групе?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, унутра не знам шта се дешавало.

НАТАША КАНДИЋ: Где налазите ове мештане?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Испред ту задруге.

НАТАША КАНДИЋ: И ко је био са њима?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, тај што је командовао, тај је био ту, сигурно, командир одреда «Душан Силни».

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, значи, да ли Ви нешто питате те, рекли сте нам да сте видели да су онако малтретирани, да су изнемогли. Шта сада радите, видите, да ли је то иста ситуација као онда у Чаковцу када су мештани ишли да Вам помогну у размештању, да ли ово сада видите неке, да ли постоји нешто различито сада, с обзиром да их видите како изгледају?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, разлика постоји реално, али шта ће се радити, то ми нико није рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли, да ли мислите, како они Вама могу да помогну, ако су, ако сте видели да су малтретирани?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Мени виша команда, моја команда није рекла.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада ми реците.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ми имамо, мислим хијерархија у војсци, значи ја добијам сва обавештења од мог командира.

НАТАША КАНДИЋ: Данас сте нам рекли у једном тренутку, да када идете према виноградима, да неко баца неке бомбе у нека дворишта.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко то ради?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор.

НАТАША КАНДИЋ: И пуца, да.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То сам већ одговорио.

НАТАША КАНДИЋ: Па, нисте, само сте нам то рекли.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Добровољци, наша војска није, ти људи који су били у тим разним униформама. Наша војска се понашала, значи нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било бацање бомби или неко пуцање?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли «и бацање бомби и пуцање» или сте рекли само «пуцање»?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, мени је рекао после акције да су бацане бомбе. Ја то нисам видео, не знам шта су они радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То сте значи чули после?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Због тих ствари сам се и бунио.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам разумела данас да сте рекли, док сте ишли да је неко пуцао и бацао бомбе.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Има добровољаца који неће да слушају.

НАТАША КАНДИЋ: Молим? Ја сам разумела, док сте ишли да је неко бацао бомбе и пуцао.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не, не, не, они су иза, далеко, вероватно, не знам шта су радили.

НАТАША КАНДИЋ: А реците ми, овај, сада.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Они су заостали, вероватно, шта су радили, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли када идете, колико сте Ви удаљени од ових мештана, од ових цивила?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Ту на метар, метар и по.

НАТАША КАНДИЋ: Метар и по? Па, с обзиром да, у истрази има податак, да је један, да је један од њих убијен том приликом, да је изведен из те колоне, да ли Вам је нешто познато, да ли сте видели нешто?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је то чуо, рекао је да је чуо после, а не зна у току кретања.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, помиње се и Ви прихватате то када истражни судија каже да је то стрељачки строј. Када се формира, када они иду или стоје као стрељачки строј?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

НАТАША КАНДИЋ: Па, питање је, да ли отпочетка, да ли су распоређени, да ли иду отпочетка од задруге у стрељачком строју или су распоређени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је већ рекао, објашњавао је, колоне, када су дошли тамо, онда, каже, у те врсте, према томе.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам то, да.

НАТАША КАНДИЋ: Па, не знам, као стрељачки строј може кренути и од почетка да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, ваљда смо слушали сви данас шта је причао, није причао да су у стрељачком строју кренули од задруге.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, али када су они постројени у тој форми стрељачког строја?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Када се променио правац кретања, када смо прешли на ливаду.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Ви видите тада када тај који командује акцијом, овај, када каже, мења правац и када их постројава.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, одговорено.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Одговорио сам то већ.

НАТАША КАНДИЋ: Ја морам да се везујем сада, није данас било, можда може да ми промакне, али не верујем да је ово било, значи, овај, промена правца кретања и постављање у стрељачком строју.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: То је тај човек, командир одреда «Душан Силни».

НАТАША КАНДИЋ: Он мења правац и каже, постројте се?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Јесте, постројавајте се.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али да ли је то јасно да је то стрељачки сада строј? Да ли је Вама јасно да он даје команду за формирање стрељачког строја?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја мислим да је, да, да је грешка у термину, развили су се у стрелце, а не сада можда због термина стрељачки строј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, то у истрази, али то је била формулација коју је употребио истражни судија, па је отуд.

НАТАША КАНДИЋ: Али, он не реагује на то, него се користи термин стрељачки stroj, исто, вод или stroj, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас је причао о тим врстама, добро. Да ли има још питања?

НАТАША КАНДИЋ: Имам још, Ви видите када овај један мештанин, када он каже «мина» и Ви кажете, у том тренутку, овај, хоћете да одете да видите, да ли је тако?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Да, да, да.

НАТАША КАНДИЋ: И шта се догађа? Ви, колико сам разумела, устајете да кренете, да ли је тако?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, одговорено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто одговорено, рекао је да је пошао у том правцу и прешао неких пет, шест метара.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, шта се онда догађа, значи један је рекао «мина», пао је на мину и шта се даље догађа, шта Ви видите?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: До експлозије.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, објашњено.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Објашњено, приговор.

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Рекао сам то, да сам пао и да не знам шта се.

НАТАША КАНДИЋ: Па, нисте, нисте нам рекли да сте изгубили свест, паднете, па шта гледате?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, није ни рекао да је изгубио свест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ни рекао да је изгубио свест, али је рекао да се од шока не сећа.

НАТАША КАНДИЋ: А када почињете да се сећате, које време протиче, па Ви онда опет перципирате?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, објаснио је чега се сећа, приговор. Молим Вас, Радоване, не одговарајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неких питања.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја када приговорим, ти не одговараш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се не понављамо.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, да ли Ви видите после тога када је Вас гелер погодио, или не знам, прошао поред Вас, шта Ви видите на том простору? Видите тог официра, у ком тренутку видите официра?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, после пар минута.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се то догађа када официр значи перципира, он реагује на нешто што види, е сада нам реците, видите официра,

видите његову реакцију, реците нам, на шта он реагује, када тако љутито, бесно и каже, откуд он зна да је ту, да се сада ту нешто догађа, да је некога неко?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Па, не знам, то не знам ја, он је наишао.

НАТАША КАНДИЋ: На шта реагује?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Приговор, не може он да зна на шта тај официр реагује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно, у реду је.

НАТАША КАНДИЋ: Шта у том тренутку, када официр наилази, шта се ту догађа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тога или сте били под шоком и даље?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ако види официра, тешко да је замисливо, он види са леве стране официра, да ли је тако, са које стране га видите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево имамо сада следећа суђења, морамо да прекинемо.

НАТАША КАНДИЋ: Али, немогуће да може да види, да види само са леве стране официра, а да не види даље шта се догађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Таква је његова одбрана.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас само питам, слику, само да опишете ту слику, официр и шта је даље?

Опт. РАДОВАН ВЛАЈКОВИЋ: Посматрам њега.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 14 часова и 35 минута и биће настављен:

*16. септембра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА